

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 1

Divendres, 30 de gener de 2004

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 2

Í N D E X

Sol·licituds de compareixença

del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants (tram. 356-00035/07)
i del president de la Generalitat perquè informi dels canvis de Govern anunciats i sobre la situació política actual (tram. 356-00036/07) (p. 3)

Compareixença

del president de la Generalitat perquè informi dels canvis de Govern anunciats i sobre la situació política actual (tram. 355-00024/07) (p. 4)

Compareixença

del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants (tram. 355-00023/07) (p. 19)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higin Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sr. Ramon Camp i Batalla, vicepresident segon, i Sra. Anna Miranda i Torres, secretària segona. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Vicenç Santaló i Burrull.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Camps i Rovira, Sra de Gispert i Català, Sr. Homs i Ferret, Sr. Duran i Lleida, Sr. Homs i Ferret, Sr. Homs i Molist i Sr. Puig i Godes, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Carbonell i Sebarroja, Sra. Carretero Romay, Sra. de Madre Ortega, Sra. Figueras i Siñol, Sr. Iceta i Llorens i Sr. Pérez i Segura, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Aragonès i Perales, Sra. Dellunde i Clavé i Sr. Huguet i Biosca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Luna i Vivas i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Miralles i Conte, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

També són presents en aquesta sessió altres diputats i diputades de diferents grups parlamentaris.

Assisteixen a aquesta sessió el president de la Generalitat, acompanyat del conseller Sr. Carod-Rovira, dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Governació i Administració Pública, de la consellera d'Interior, i dels consellers de Comerç, Turisme i Consum, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants (tram. 356-00035/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi dels canvis de Govern anunciats i sobre la situació política actual (tram. 356-00036/07). Presentada per 28 diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

Sol·licituds de compareixença acumulades del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira i del president de la Generalitat (tram. 356-00035/07 i 356-00036/07)

El president

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants.

El segon punt de l'ordre del dia és la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi dels canvis de Govern anunciats i la situació política actual.

Demano als grups parlamentaris si volen fer la discussió i votació dels dos punts conjuntament o mantenim l'ordre del dia tal com està, primer un i després l'altre? Podem fer-ho conjuntament? (El Sr. Puig i Godes demana per parlar.) Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, nosaltres entendríem que caldria votació per separat, perquè, malgrat la compareixença, en aquest cas del president... Gràcies.

El president

Per tant... Gràcies senyor Puig. Començarem amb el primer punt de l'ordre del dia que és sol·licitud de compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

Algun dels grups o dels diputats signants vol prendre la paraula? Senyor Josep Huguet, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Molt breument, simplement, a causa dels esdeveniments polítics recents, en aquest cas protagonitzats per l'exconseller en cap de la Generalitat, senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, els grups signants que donen suport al Govern catalanista d'esqueres vam creure oportú que, en les seves funcions, encara, de conseller, doncs, pogués venir a aquesta cambra a explicar exactament les motivacions i el perquè de la seva acció, i en tot cas tindrem ocasió d'escoltar i de debatre posteriorment en relació amb aquesta intervenció. La meva demanda és formal, i entenc que és lògic que aquesta demanda, també feta per part del conseller, sigui aprovada en aquesta Diputació Permanent.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor portaveu. Pot haver-hi un torn en contra? Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. Nosaltres entenem que, prèviament a la compareixença de qualsevol membre del Govern, caldria donar compliment a la Llei 1/2000 per la qual, atenent els canvis que s'han produït amb aquesta situació política al país, en el mateix Govern, la Llei específica que el Govern, mitjançant compareixença, ha de donar compte al Parlament de les modificacions relatives als decrets a què fa referència la llei de composició del Consell Executiu. És aquest el motiu pel qual nosaltres entenem que, prèviament a aquesta compareixença, caldria donar compliment a la compareixença del Govern, entenem nosaltres, del president del Govern, motiu pel qual demanem l'alteració de l'ordre del dia i, per tant, que primer sigui sotmès a votació el punt número dos i també la compareixença corresponent del Govern en la figura, si s'escau, del seu president. I, per

tant, si se'ns demana votació en aquest punt, doncs, ens abstindrem, entenent que caldria prèviament l'altra votació.

El president

Fet el torn en contra, els grups tenen la paraula per fixar la seva posició; per tant, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot intervenir. Senyor Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

President, si vol ho faig com a grup, però fer avinent que és criteri dels grups de la majoria que fóra convenient atendre la sol·licitud de compareixença plantejada pel Grup de Convergència i Unió i que, probablement, per al desenvolupament del conjunt del debat fóra necessari canviar, precisament, l'ordre de l'ordre del dia.

El president

Senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Nosaltres estariem totalment conforme que es canviés l'ordre del dia i que la primera compareixença fos la del president de la Generalitat.

El president

Senyor Miralles? Interpreto que hi ha consens, doncs, en aquest sentit. Aleshores els proposo recapitular: tractem els dos punts conjuntament i fem la votació dels dos punts, de manera que s'aproven les dues compareixences i assentem que hem d'ampliar l'ordre del dia que començaria per la compareixença del senyor president de la Generalitat. Correcte?

El Sr. Puig i Godes

Nosaltres seguim plantejant la votació separada, senyor president.

El president

Molt bé. Per tant, votarem separatament.

Primer punt de l'ordre del dia, doncs. Votació de la sol·licitud de compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat aprovada per 13 vots a favor i 10 abstencions.

Votació del segon punt de l'ordre del dia: compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi dels canvis de govern i la situació política actual.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents.

Dit això, ara correspondria fer una ampliació de l'ordre del dia, atesos els acords que s'acaben d'aprovar. Es proposa, doncs, l'ampliació de l'ordre del dia de conformitat amb l'article 62.4 i concordants del Reglament del Parlament, en el sentit de procedir a la compareixença, i en aquest sentit recullo les demandes que s'han fet, de manera que primer es produiria la compareixença del president de la Generalitat i, seguidament, la compareixença del conseller senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

Estem d'acord? Ho podem aprovar?

Doncs, passem al segon punt de l'ordre del dia que és la compareixença del molt honorable senyor Pasqual Maragall president de la Generalitat.

———— Alteració i modificació de l'ordre del dia

———— **Compareixença del president de la Generalitat perquè informi dels canvis de Govern anunciats i sobre la situació política actual** (tram. 355-00024/07)

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor president, senyores i senyors diputats membres de la Diputació Permanent, compareixo a petició d'una cinquena part dels membres d'aquesta cambra del Grup de Convergència i Unió i em consta, per altra banda, que també el Grup Popular, que per un error de forma no ha pogut formalitzar la seva petició, també estaria d'acord amb això.

Els vull dir, molt ràpidament, que he considerat que l'actuació del conseller en cap m'obligava, per a la bona marxa del Govern i pel bon nom de la Generalitat de Catalunya, a demanar-li la renúncia, la seva dimissió i, per tant, en definitiva, la pèrdua del caràcter de conseller en cap, assumint les seves responsabilitats, d'una banda, la Presidència, aquelles que eren de caràcter delegat, i aquelles que eren de caràcter temàtic o sectorial, que són absorbides per diverses conselleries que hem estimat que eren les més adients per fer-ho.

No els amago –no és un tema per discutir-lo avui– que evidentment darrere d'aquesta situació hi ha el fet del buidament de competències de la Presidència que es va produir pel Decret de la Presidència de la Generalitat de fa tres anys, que jo crec que ha posat el mateix Govern de la Generalitat en una situació complicada. Decisió aquella que es va prendre per raons que tenien molt poc a veure amb la governació d'aquest país, i sí, molt més, amb un projecte de caràcter electoral.

Dit això, la situació actual jo crec que és una situació absolutament clara, no hi ha conseller en cap, hi ha una redistribució de les competències que tenia, que són absorbides, una part, per la mateixa Presidència, on sempre havien estat abans del Decret de fa tres anys, i unes altres pels departaments escaients.

Però avui els haig d'explicar també la causa de la meua decisió, i els vull explicar també per què prefereixo –per entrar directament en l'assumpte i no donar-hi més vol-

tes— les bones intencions, la ingenuïtat, potser, però en tot cas les bones intencions de Josep-Lluís Carod-Rovira a la passivitat dels governs que hem tingut fins ara, en els vuit anys darrers.

Evidentment, això, ho prefereixo a condició que Carod no cometi nous errors en aquesta línia —ell ho sap, li ho he dit, i ho he dit en la sessió del Consell Executiu—..., a condició que no es cometin nous errors en allò que es refereix a les institucions i al respecte que es mereixen i al capteniment dels seus representants, el capteniment obligat dels seus representants. No perquè, com diuen ara, Catalunya estigui perdent prestigi. Catalunya ha perdut prestigi en els darrers anys de passivitat i de submissió del Govern de la Generalitat al Govern de Madrid.

Dit això, avui Josep-Lluís Carod ha de demanar excuses al Govern i al poble de Catalunya per haver utilitzat el seu nom en una iniciativa personal, i espero que ho farà, una iniciativa que no compromet ningú més que ell. I hauria de fer arribar, senyor Carod, hauria de fer arribar la seva valoració dels contactes que ha mantingut a les institucions espanyoles, perquè tant si ens agrada com si no —tant si ens agrada com si no ens agrada— qui les governa i com les governa, representen un poble que ha patit. Aquest és el meu desig, això és el que jo demano, és més, el que jo exigeixo avui a l'encara conseller Carod i, des d'aquesta tarda, diputat.

Mirin, aquí, els morts, els ha posat el poble —aquí, els morts, els ha posat el poble d'Espanya i el poble de Catalunya. Diguem-ho tot, aquí els morts han estat els regidors del Partit Popular, aquí els morts han estat els urbans de Barcelona i els mossos d'esquadra de Roses, aquí els morts els han posat vint-i-quatre famílies el dia 30 de juny de 1987 a Hipercor. Antxon, Josu Ternera, Antxon o Antza, em penso que es diu, Josu Ternera i els altres, concretament Urrusolo, l'any 1991 Urrusolo, a les portes dels Jocs Olímpics —i ho sé de primera mà com es poden imaginar— van cometre tres assassinats que tothom coneix: un coronel d'aviació, tres components de la banda de música del quarter del Bruc i un guàrdia civil del port si no ho recordo malament. ETA estava convençuda que l'amenaça d'un atemptat durant els Jocs Olímpics era irresistible, i que els presos de la banda sortirien, que és el que ells havien promès als seus presos.

El Govern espanyol va aguantar l'estrebada, com se sap, i crec que és bo, en aquest moment, recordar el que va passar amb l'Ernest Lluch. Tots dos érem a Donosti en la campanya electoral d'Odón Elorza quan els nois de Batasuna el van escridassar, com vostès recordaran. Estem en la treva, i l'Ernest els diu que cridin, que almenys ara no maten. ETA va trencar la treva poc després i, un any més tard, el van matar aquí, a Barcelona, a casa seva, a l'avinguda de Xile.

Poc abans d'aquest assassinat —i alguns dels diputats aquí presents ho recordaran, perquè hi eren—, un 11 de setembre al matí, davant el monument del conseller en cap Rafael de Casanova, el conseller en cap de l'Ajuntament de Barcelona, uns noiets s'acostaven als diputats i polítics que havien de desfilar i cridaven «pim, pam, pum, regidors del PP», i no vam fer res. Vostès saben que un ciutadà pot detenir un altre ciutadà, si pot, un ciutadà pot detenir un altre ciutadà si és en flagrant

delicte, si pot, evidentment, si pot físicament, si s'hi atreueix; no serà penat per la Llei si ho fa. No ho vam fer —no ho vam fer—, i, en efecte, l'anunci d'aquells noiets es va complir. Van matar dos regidors del PP, un a Sant Adrià i un altre a Viladecavalls, i després en Lluch, i després l'urbà.

Aquest va ser el moment que Carod va demanar entrevistar-se amb ETA per demanar que no hi haguessin més morts a Catalunya, no ara, pel que ell m'ha explicat i me'l crec. ETA ha trigat tres anys a contestar, i Carod no s'ha adonat que a hores d'ara ETA ja no és el que era, i que l'únic que ha fet, probablement, és ajudar-la a aconseguir, quatre anys més tard, el que ja va aconseguir el febrer de l'any 2000, i els dic el febrer de l'any 2000, perquè el dia 21 d'aquell any va assassinar Fernando Buesa després d'haver trencat la treva, en el moment de trencar la treva, poc després d'haver matat el general Blanco, em penso que es deia, a les portes de les eleccions i no ingènuament, a les portes de les eleccions, per aconseguir la polarització de la vida política espanyola en benefici dels dos extrems. Jo crec que no ens n'hem adonat, potser fins ara, però el que hem aconseguit, el que ha aconseguit el gest de Carod, ben intencionat..., perquè ha donat a Aznar la possibilitat de posar la seva visió, a la meua manera de veure, patètica, curta i miserable, de les espanyes en el centre de l'escenari polític.

Quina ingenuïtat, diran, però saben què els dic?, que les bones intencions de Carod jo les prefereixo a la passivitat que hem tingut durant aquests vuit anys. També a John Hume li van dir que era un ingenu. Hem de dir que el gest de Carod possiblement no aconseguirà res, probablement, i que la ingenuïtat de Hume ha donat resultats, diguem-ho tot. Jo prefereixo aquestes bones intencions, perquè ara el poble de Catalunya —i espero que aviat els pobles d'Espanya— s'han desvetllat al desastre que és l'empat permanent dels dos nacionalismes conservadors, que ens han retardat l'Estatut, ens han frustrat el finançament i ara ens estan negant també la fi d'ETA i la pau. Perquè no hi ha volta de full. Ara veig que sembla que es prefereix mantenir ETA viva com un espantall per justificar l'immobilisme polític. I si no, per què el Govern espanyol no va ordenar la detenció d'Antza i Ternera? Per què no els va detenir o per què no va fer un rogori al Govern francès perquè ho fes, si aquests són els mitjans que s'han de seguir? Per què no va alertar les autoritats franceses? Per què ha posat en perill la vida dels talps infiltrats dins d'ETA anunciant públicament, per motius estrictament electorals, el que els serveis secrets havien descobert? És que no se sap que els serveis d'intel·ligència treballen com treballen?, que és que és un secret que s'ha de donar temps als infiltrats perquè es retirin de l'escenari abans que corri perill la seva vida? Per què l'anunci coincideix amb un congrés de víctimes del terrorisme, pautadament? És que es pensa que els ciutadans d'aquest país som cecs i estúpids i no detectem les manipulacions dels sentiments? Es pensa que té al davant un Govern de Catalunya passiu? El Govern de Catalunya està estudiant la situació des del punt de vista legal, des del punt de vista jurídic, per si hi poden haver responsabilitats, polítiques i més enllà, i per escatir quin és el camí més oportú per

oposar-se a tants trencaments de les normes de conducta de la política democràtica.

Es sotmetria el senyor Aznar a l'escrutini d'una comissió d'investigació sobre la licitud del seu ús de la informació dels serveis d'intel·ligència com ha fet el primer ministre britànic? Ho acceptaria el primer ministre espanyol? Si hi poden haver responsabilitats, el nostre Govern actuarà, perquè no es poden aprofitar les bones intencions d'un membre del Govern català per posar en perill el dispositiu antiterrorista i alhora esgarrapar uns quants vots. I si no n'hi poden haver, de responsabilitats, denunciarem políticament la manipulació que fa Aznar dels sentiments en benefici propi.

S'ha de posar de nou, si Aznar i Carod ens ho permeten, en el centre de l'escenari polític l'autèntic debat, que no és entre el nacionalisme espanyol i el nacionalisme català, és entre la Catalunya desperta i l'Espanya plural, d'una banda, i, d'altra banda, els que volen l'enfrontament i l'empat permanent i frustrant i decebedor que hem tingut en aquests vuit anys. Aquest país no té solució amb quatre anys més del que hem tingut fins ara. El nostre Govern està decidit a contribuir a un canvi radical en les relacions entre Catalunya i Espanya; és més, en la mateixa concepció d'Espanya. Quina ingenuïtat!, diran vostès. És la ingenuïtat que té el poble, la que té el poble català, el poble de Catalunya, i la que tenen els pobles d'Espanya. Aquesta és la nostra ingenuïtat.

Vint-i-cinc anys de democràcia i autonomia ens permeten de pensar i d'actuar així, i jo diria que, més que ens ho permeten, senyores i senyors diputats, i aquí acabo, ens ho exigeixen. Vostès em diran: «Doncs, no ha parlat dels canvis de Govern». He parlat dels canvis de Govern –he parlat dels canvis de Govern–, però els havia de parlar també de les causes dels canvis.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Prosegueix la sessió amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris.

Farem una suspensió que la sol·liciten grups parlamentaris. Els sembla cinc minuts? *(Pausa.)* Deu minuts. En deu minuts, puntual, es reprèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts i es reprèn a tres quarts i set minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Prosegueix aquesta sessió amb la intervenció dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat... Bé, jo li agraeixo, senyor Maragall, que vostè hagi comparegut

avui en aquesta sessió. He de dir-li, de tota manera, que tampoc en aquest cas ha estat per iniciativa seva, sinó que ha estat per invitació de Convergència i Unió. Llàstima que també en aquesta ocasió vostè no hagi tingut els reflexos i la iniciativa que s'hauria d'esperar, en aquestes circumstàncies i en aquesta situació, d'un president de la Generalitat de Catalunya.

Prometeu, senyor Maragall, prometeu complir fidelment, d'acord amb la llei, les obligacions del càrrec que assumiu al servei de Catalunya i amb lleialtat pel president de la Generalitat de Catalunya? Vostè recorda que no fa gaire setmanes vostè va pronunciar aquesta frase, que és la frase amb què, dient que sí que es promet, després els consellers n'accepten el càrrec. Vostè considera que després del que ha passat, aquesta lleialtat al president de Catalunya s'ha mantingut? Si vostè considera que sí que s'ha mantingut, per què aleshores el senyor Carod-Rovira ha deixat de ser conseller en cap? I, si no s'ha mantingut, senyor Maragall, que no s'ha mantingut, aquesta lleialtat, per què el senyor Carod-Rovira segueix sent conseller del seu govern. Perquè, si a un president de la Generalitat se li manca la promesa de la lleialtat, no pot permetre, si vol conservar-ne el principi d'autoritat, que un conseller que manca a aquesta lleialtat es quedi a dintre del govern, encara que només sigui per unes hores.

I avui tenim al senyor Carod-Rovira aquí com a conseller del Govern de la Generalitat, i m'agradaria que vostè ens contestés si realment creu que hi ha hagut o no aquesta manca de lleialtat.

Ens agradaria també saber fins a quin punt la cohesió del seu Govern és quelcom de sòlid, perquè vostè ve avui aquí i, si m'ho permet, si aquesta és la cultura de coalició que vostès han d'exhibir dintre el seu Govern, doncs, escolti'm, no anirem enlloc, no aniran enlloc. Vostè, entre altres coses, ha vingut aquí, suposo, a donar garanties que el Govern de la Generalitat té una certa capacitat de cohesió interna. Però venir aquí i exigir públicament a qui fins ara era el seu conseller en cap que demani disculpes i que doni explicacions, per exemple, davant les institucions de l'Estat central, quan el mateix senyor Carod-Rovira –i vostè ho sap perfectament– públicament ha dit que no ho pensa fer..., on hem arribat, senyor Maragall? A què juguem? Aquesta és la cohesió que s'ha d'esperar d'un govern de la Generalitat de Catalunya? Aquesta és la mínima entesa necessària perquè un govern funcioni? Aquesta és la mínima entesa interna que s'espera perquè un govern de la Generalitat sigui eficaç i pugui prestar les seves funcions al servei del poble de Catalunya?

Li deia, senyor Maragall, que li ha faltat iniciativa per venir aquí al Parlament. Ha vingut a última hora, una mica arrossegat per les peticions, en aquest cas, de Convergència i Unió; però li ho agraeixo, malgrat tot. Ara, aquesta manca d'iniciativa li va mancar també en el moment de reaccionar davant d'aquesta crisi, que és una crisi molt greu i de conseqüències també, encara avui, imprevisibles. Li va mancar, senyor Maragall, iniciativa. Perquè vostè, dilluns al matí, quan va conèixer el que havia succeït –i suposo que havia parlat amb el senyor Carod-Rovira–, vostè fins i tot va arribar a treure un comunicat en el qual deia que no hi havia motius per

acceptar la dimissió de l'aleshores conseller en cap. Què va passar, senyor Maragall, entre dilluns i dimarts a la tarda? Què el va fer canviar d'opinió?

El poble de Catalunya, i nosaltres òbviament també, pensem que el que el va fer canviar d'opinió, realment, va ser la posició del Partit Socialista Obrer Espanyol. Vostè finalment va actuar al dictat dels interessos del PSOE, sent president de la Generalitat de Catalunya. Durant aquelles hores va passar per la humiliació que pràcticament tothom, des de Madrid, li demanés que acceptés la dimissió del senyor Carod-Rovira. Ho van demanar el senyor Aznar, el senyor Zapatero, el senyor Bono, el senyor Chaves i *tutti quanti*. I vostè va esperar, tancat en el despatx, sense comparèixer davant de l'opinió pública catalana. I finalment què va fer? Allò que li deien que fes. Mai, senyor Maragall, un president de la Generalitat havia actuat amb tan poca dignitat en l'exercici del seu càrrec. Mai. I això és molt lamentable, i li ho dic amb una profunda tristesa.

Vostè podia haver-ho fet diferent. Podia haver cessat el senyor Carod-Rovira poc després de conèixer aquests esdeveniments, sense esperar que li diguessin res des de fora. A mi, durant aquells dies, se'm va preguntar, durant aquelles hores, reiteradament, què hauria fet jo si hagués estat president de la Generalitat. No vaig voler contestar, perquè no se l'havia de pressionar, a vostè. Vostè havia de prendre la seva decisió, i l'havia de prendre ràpid. Ara, una vegada la va prendre, evidentment que sí que aleshores havíem de contestar què s'hauria fet en altres circumstàncies, no?

I vostè, en aquest sentit, va actuar tard, senyor Maragall, i va donar no només la impressió, no només la sensació, sinó que va constatar allò que ja sabem i allò que ja temíem: que vostè, finalment, com a president de la Generalitat, actuarà en funció dels interessos del PSOE.

Avui s'ha produït una altra circumstància, i és que, poc o molt –i això ja li ho direm al senyor Carod-Rovira quan comparegui ell, no?–, poc o molt hi ha hagut una humiliació de la figura del conseller en cap, hi ha hagut una humiliació pública de la figura del conseller en cap. No s'entén que després d'aquesta humiliació el senyor Carod-Rovira hagi acceptat seguir sent conseller del seu Govern, encara que només fos també per unes hores.

Vostè, senyor Maragall, és el responsable últim del Govern; així ho diuen les lleis i, a més a més, aquesta és la realitat. Qui ens ha portat a aquesta situació que viuen avui el Govern de la Generalitat, la institució de la Generalitat i Catalunya en el seu conjunt? Vostè ho pot atribuir a conductes personals, però, en la mesura que vostè no va reaccionar ràpidament ni de forma contundent, i es va deixar fer els deures per part dels altres, en aquesta mesura vostè és el responsable últim del que està passant. I per això també li agraeixo que estigui aquí, per poder analitzar la seva responsabilitat.

Vostè deia, amb encert, que avui, malauradament, a Catalunya estem parlant d'ETA i de terrorisme quan avui, durant aquests dies, aquestes setmanes, hauríem d'estar parlant d'altres temes que vostès i nosaltres havíem situat en la prioritat de l'agenda política. Per què avui no es pot parlar del nou Estatut d'autonomia? Per què no es pot parlar d'un sistema definitiu de finançament? Per

què no es pot parlar del que ha de ser l'acció en el camp social del Govern de la Generalitat? Per què no podem parlar de quins són els camins per crear riquesa o per mantenir la riquesa que tenim? Per què no podem parlar de tot això? Doncs, pels errors del seu Govern, senyor Maragall; només per això.

Vostè dirà: «És que n'hi ha d'altres que se n'aprofiten; per exemple, el Partit Popular.» Escolti, que és que acabem de néixer? Que és que acabem de sortir de l'ou? Que és que no ho sabíem, que això passaria? Que és que no ho sabíem, que s'utilitzaria qualsevol excusa, qualsevol patinada, qualsevol relliscada perquè després també hi hagués un interès, moltes vegades, d'utilitzar electoralment tot això? Que és que no se'ls ha de demanar una mica més de responsabilitat en l'exercici dels seus càrrecs? Que és que no se'ls ha de demanar una mica més de responsabilitat en el que ha de ser l'acció política al servei de Catalunya? Això és així.

També avui, més que mai, per culpa de vostès, avui més que mai, al Govern de..., al Partit Popular concretament, se li donen ales perquè renovi la seva majoria absoluta, la qual cosa és lamentable des d'una òptica catalana. Ens interessaria a tots que, fos quin fos el resultat que hi hagués en aquestes eleccions espanyoles, no hi hagués majoria absoluta a Madrid; em sembla que és una cosa que vostè i jo la compartim. Doncs bé, gràcies a la malaptesa del seu Govern, gràcies a la falta d'habilitat del seu Govern i d'algun dels seus membres, avui el Partit Popular té més possibilitats que mai de renovar aquesta majoria absoluta.

I vostè, senyor Maragall, com a responsable de la institució de govern, sap perfectament... Perquè vostè té experiència en aquest sentit; ens ha fet referència a la trajectòria, per exemple, i els esdeveniments dels Jocs Olímpics. Vostè té experiència, i sap perfectament que avui la institució de la Generalitat i Catalunya en el seu conjunt estan, des del punt de vista de la seva imatge i del seu prestigi, greument malmesos. Vostè ho sap. I, si no, miri la premsa estrangera, i, si no, miri la reacció d'algunes autoritats diplomàtiques, o miri la reacció del president del Parlament Europeu. Què està passant, senyor Maragall? Això no és un desprestigi? Mai a Catalunya s'havia caigut en un desprestigi de la institució tan greu. I això passa, senyor Maragall, en un govern presidit per vostè.

Ha fet referència –i jo no hi puc deixar de fer un esment– a la utilització del terrorisme. Ho ha fet, senyor Maragall, en uns termes –i lamento molt dir-ho– que no se li poden admetre. Nosaltres no li podem admetre les seves referències al tema del terrorisme i la seva vinculació al nacionalisme català. No és admissible; no és, senyor Maragall, admissible. Perquè, miri, si algú en el conjunt de l'Estat espanyol ha fet utilització partidista del tema del terrorisme, precisament no ha estat Convergència i Unió. Mai; no ara, no, senyor Maragall: mai. No ara que governa el PP, tampoc quan governaven vostès, tampoc quan governava el PSOE. Per tant, no li puc admetre aquestes referències i aquestes vinculacions que vostè ha suggerit, des del punt de vista de Convergència i Unió, amb la nostra actitud contra la lluita terrorista.

O és que no se'n recorda, de l'actuació dels governs del PSOE? És que no va ser allò una forma miserable de terrorisme d'Estat? És que tot això no ha estat jutjat ja pels tribunals, amb responsabilitats polítiques incloses? Quina va ser, senyor Maragall, l'actitud de Convergència i Unió en aquell moment? La de la irresponsabilitat?, la de donar l'esquena?, o la d'estar al costat d'aquella gent que, com vostè molt bé ha dit, finalment s'hi estaven jugant la vida de la seva gent, la vida del poble? On era, senyor Maragall, Convergència i Unió?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Tan poca... Perdoni, senyor president...

El president

Vagi acabant.

El Sr. Mas i Gavarró

...tan poca generositat és capaç vostè de tenir, fins i tot en aquest moment en què segurament vol aprofitar electoralment la situació, també vostè, tan poca generositat és capaç de tenir respecte a aquells que tantes vegades els van cobrir les espatlles en benefici d'allò que vostè diu que defensa?

No faci d'aquesta compareixença –no caigui en aquest nou error– un judici contra Convergència i Unió. Ara el president de la Generalitat és vostè, i és vostè qui ha de donar comptes, i és vostè, en últim terme, qui ens està portant també a aquesta situació. I, si no vol ser vostè, vostè ja hauria d'haver actuat amb molta més energia i amb molta més determinació i amb molta més independència que no pas el que ha fet fins aquest moment.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per part del Grup del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Li agraïm, president de la Generalitat, la seva intervenció, valenta i sincera, i que va al fons del debat que ens ha portat avui aquí. Altres han fet intervencions més aviat de vol gallinaci.

L'objectiu de l'atac de les dretes no és Carod: és el Govern que vostè presideix. L'objectiu de l'atac del PP és la magnífica ingenuïtat de què vostè parlava, la Catalunya plena, parlant de tu a tu amb els pobles d'Espanya, per fer l'Espanya d'unió i llibertat, l'Espanya federal de què han parlat poetes i polítics al llarg de molt de temps, però ha romàs somni i encara no, malauradament, realitat.

Li agraïm també, president, l'evocació de les víctimes del terrorisme, totes nostres, fills i filles del poble català, del poble basc i dels pobles d'Espanya. Tots aquests pobles volen pau, i la tindran amb la desaparició d'ETA.

Però, en efecte, el debat que ens ha portat avui aquí mostra fins a quin punt les dretes espanyola i catalana s'han posat d'acord. Ataquen Carod-Rovira, però el seu objectiu és el Govern de Catalunya. Són ells, els que ens parlen de desprestigi, de mala imatge i d'arruïnar reputacions, els protagonistes dels casos Treball i Turisme, els dels negocis fets a redós del Govern, els que falsificaven enquestes pagades per tots per treure'n benefici partidista, també els de Gescartera, els de la guerra infame contra l'Iraq, els del Prestige.

Volen transmetre una imatge d'inestabilitat. Amb metàfora poc afortunada, s'ha arribat a dir: «El Govern està tocat de mort.» Volen obscurir, per exemple, que tres consellers de la Generalitat han comparegut ja davant de la cambra per explicar les línies d'actuació del nou Govern, o que avui mateix, ara mateix, ho està fent en una sala ben a prop d'aquesta la consellera de Sanitat.

De crisi, n'hi ha hagut, però el Govern n'ha sortit més fort, perquè ha demostrat que el nostre acord està per sobre de les persones concretes. I hem de tornar a dir avui als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que van confiar en el canvi que el canvi no està en perill, que la nova política en què s'ha compromès el Govern catalanista i d'esquerres no sols tirarà endavant, sinó que estarà a l'alçada de les expectatives creades.

Si m'ho permet, president, pensava dir-li després a l'honorable conseller Carod-Rovira: senyor Carod, quan vostè va triar entre Mas i Maragall, no es va equivocar.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La compareixença doble en la Diputació Permanent d'avui ens permetrà acabar d'escatir les posicions dels diversos grups democràtics de Catalunya amb relació a un dels temes que ens preocupen i que, malgrat que s'hagi dit el contrari fa un moment, tenallen la base d'una democràcia, que són les llibertats.

Mentre es continuï matant, es vulneren els drets humans allà on sigui. I mentre es continuï matant, els sectors més reaccionaris i cavernícoles que han governat per desgràcia Espanya durant molts anys, mentre hi ha hagut..., des dels començaments de l'Estat liberal, quasi sempre, amb petits parèntesis de les esquerres..., mentre es continuï matant, hi ha coartada perquè aquesta dreta intenti imposar el pensament únic i no deixi parlar. Perquè el problema és parlar: no parlar amb els que maten perquè deixin de matar, sinó parlar. I aquest és el tema d'avui, la resta de les qüestions són formalitat, però ja que la intervenció del senyor Maragall s'hi ha referit, alguna cosa en direm també, de les formalitats.

És evident que el cessament del senyor Carod-Rovira és a petició pròpia, perquè hi ha un acord al si del Govern tripartit que fa que sigui així. És evident, també, perquè l'acord del tripartit està signat, que el que hi ha és un desplaçament transitori de competències d'una àrea que

correspon a Esquerra Republicana en aquesta responsabilitat, que és l'àrea de la Conselleria en cap.

És evident que en la mesura que el conseller senyor Carod-Rovira compareixerà després en aquesta cambra, i aquesta cambra forma part, que jo sàpiga, de l'entramat institucional de l'Estat espanyol, ja haurà donat explicacions a les institucions espanyoles.

I és evident –i és evident– que l'acció a favor de la pau és un element fonamental de l'objectiu de l'actuació del senyor Carod; remarco l'alabança que ha fet el president de la Generalitat sobre el paper del senyor Carod comparant-lo amb el paper que va fer a Irlanda el senyor Hume. Lamentablement aquí no tenim Trimble, aquí no tenim l'altra banda, no? I no tenim l'altra banda aquí ni a Madrid tenim Major, ni a Madrid tenim Blair. Aquest és el desastre. On són els estadistes espanyols? On són els estadistes espanyols que, davant d'un problema endèmic de violència política, no saben agafar el toro per les banyes, com fan les democràcies avançades del món: Gran Bretanya, amb el problema irlandès; França, amb el problema cors, on hi ha negociacions de Jospin, de Chirac, amb els terroristes corsos per acabar amb la violència, o la més gran democràcia del món, l'Índia, que la setmana passada establia negociacions amb els terroristes del Caixmir per acabar amb una endèmica guerra que ha provocat milers i milers de morts? On són els estadistes espanyols? Ens ho preguntem. Aquesta és la qüestió. I està molt clar –està molt clar–, per nosaltres, que millor ingenuïtat que perversitat, perquè l'Estat, l'Estat espanyol, desgraciadament, ha utilitzat els seus mitjans de forma perversa: ara per espionar polítics democràtics i fa uns anys per atiar el terrorisme d'Estat. Millor ingenuïtat que perversitat.

L'autoritat en el Govern de coalició ve donada per l'acord de coalició. I és en aquest sentit que el desplegament quotidià d'aquest acord és el que marcarà l'estabilitat d'aquest Govern que nosaltres volem i reafirmem avui, i ho tornarem a reafirmar després. L'instrument de canvi a Catalunya i de canvi estratègic a l'Estat espanyol és el Govern catalanista d'esquerres. I el gest del senyor Carod és un gest per estabilitzar l'objectiu número u: el Govern catalanista d'esquerres, un govern que no fa separació per qüestions de procedència ni d'ideologia nacional, sinó que és un govern nacional dels sectors populars, donant una lliçó de «modos» a aquesta dreta cavernícola que pretén dividir el país ètnicament.

L'atac contra el Govern tripartit catalanista d'esquerres havia començat bastantes setmanes abans –jo diria que va començar abans de formar-se–, bastantes setmanes abans de l'incident que ha provocat aquesta trobada de la Diputació Permanent, bastantes setmanes abans. Quan el senyor Aznar i els ministres econòmics de torn, després dels vuit anys «fabulosos» –m'entendran la ironia–, d'un creixement que després té els peus de fang –multinacionals llagosta, que apareixen i salten, i se'n van i ho deixen depredat–, que ara ens toca «apetxugar» a nosaltres, i ho farem, la sortida a la crisi..., doncs, des de la deslleialtat, una cosa insòlita: veure com un president d'un govern d'un estat compost i els seus ministres es dediquen a atiar la por –la por!– i estan provocant, volgutament i conscientment, terror escènic sobre el món empresarial a Catalunya. I encara ens donen lli-

çons! I això passava ja abans d'aquesta compareixença i abans que es provoqués aquest incident.

La dreta, doncs, que calli, perquè no té arguments en aquest aspecte, cap argument. I als senyors de Convergència i Unió jo els recordaria una qüestió. L'any 84 el president de la Generalitat va veure's involucrat en un cas personal –personal–, però que va ser aprofitat des de certs segments per a l'erosió política, i en aquells moments Esquerra Republicana i els que no érem a Esquerra que estàvem dirigint Nacionalistes d'Esquerra ens vam posar lleialment al costat de la institució. M'agradaria veure el seu patriotisme en aquests moments d'atac brutal al Govern de Catalunya. Senyors nacionalistes de Convergència i Unió, posin-se a l'altura de les circumstàncies, si us plau.

Ens han informat dirigents de Convergència i Unió, avui hem sentit el senyor Mas un altre cop, que ells sí que haurien cessat fulminantment. Aquí hi ha la diferència: tenen interioritzada la subordinació ja, ja ho haurien fet automàticament, l'automatisme. Per tant, segurament la vam encertar quan vam triar el que vam triar: el Govern d'esquerres i catalanista.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor Maragall, Esquerra ha fet el gest que li calia, no cal donar-hi més voltes, i l'hem fet perquè hem volgut també, senyor Maragall, en bé del catalanisme d'esquerres. Jo entenc que vostès també fan sacrificis, i ho sabem. I sabem que algú s'està partint la cara a Madrid per defensar aquest Govern, ho sabem i ho lloem, i valorem positivament això, ho valorem, però facin-nos el favor també de valorar la nostra responsabilitat i el nostre gest per l'estabilitat del bé suprem, que és un govern de progrés a favor de Catalunya i la seva llibertat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, seguidament, el portaveu del Grup Popular, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo també vull començar, com és natural, agraint la compareixença del senyor president de la Generalitat, que nosaltres també havíem demanat tot i ser conscients que era més una petició política que no formal, perquè no tenim prou diputats per formalitzar-la, però en qualsevol cas la hi agraeixo; però li haig de dir que tot el que fins ara hem estat escoltant m'està produint una profunda tristesa com a ciutadà de Catalunya.

Ara Catalunya està en boca de tothom, a la premsa internacional, als organismes internacionals, com un país associat a la radicalitat, a ETA, al discurs arrauxat, a tot allò que precisament no necessitem per seguir fer prosperar el país.

Catalunya està instal·lada en la rauxa, i això crec que és molt dolent per a tots plegats, i el que no podem fer és intentar donar resposta a això sobre la base d'arguments com els que vostè ha utilitzat avui i que li haig de dir, senyor president, amb tot el respecte, que han estat molt barroers i oportunistament electoralistes.

Vostè ha intentat fugir d'estudi, i això és el Parlament de Catalunya, això no són altres instàncies. Vostè ve aquí a explicar per què han succeït determinades coses i quines decisions ha pres; no intenti, com sempre –com sempre–, buscar-se culpables i responsables fora fent victimisme i atacant directament a qui avui no és el centre del debat, sinó que avui aquí, al Parlament de Catalunya, hem de parlar del que hem de parlar: de les seves responsabilitats i de les responsabilitats del seu Govern –del seu Govern.

I crec que s'ha fet, per tant, una intervenció impròpia d'un president de la Generalitat que és de tots –que és de tots–; que a més ha introduït elements de menyspreu molt profund a aquelles persones, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que no han votat, legítimament, les opcions polítiques que donen suport al tripartit. I això no es pot fer per part del president de la Generalitat.

I avui ha dit vostè coses aquí que m'han semblat especialment greus, no? Ha arribat a dir una cosa tan..., deixi'm que li ho digui, tan repugnant, com que hi ha algú que prefereix que ETA segueixi vivint per seguir mantenint determinades posicions polítiques. Això és repugnant –això és repugnant. I li diré que si algú –si algú– ha fet una política antiterrorista que està demostrant els seus extraordinaris resultats, i si avui ETA està més acorralada i acovardida i afeblida que mai, és perquè s'ha fet una política antiterrorista molt concreta i molt determinada, molt sovint –molt sovint– amb l'oposició dels membres que avui conformen el tripartit, no del Partit Socialista –no del Partit Socialista.

I li demano, senyor Maragall, coherència amb les posicions que ha defensat i defensa el Partit Socialista al conjunt de tot Espanya, perquè són signants, i vostès en són solidaris, del Pacte per les llibertats i contra el terrorisme que diu que en cap cas s'ha de produir cap mena de diàleg amb contingut polític amb el terrorisme, cosa que ha fet el que fins ara era el seu conseller en cap i un dels membres del Govern tripartit. I això no és permisible –no és permisible.

I tampoc és permisible que vostè pressuposi i doni per feta una cosa que desconeix. Perquè no sabem com s'ha produït aquesta informació. Jo conec molt bé el senyor Carod..., bé, molt bé no, em pensava que el coneixia, em pensava que el coneixia una mica, no?, em pensava que el coneixia una mica, i sí que l'he escoltat aquests dies, no?, i ha dit que abans d'anar-hi va explicar-ho a no sé qui, i que després també va tenir ocasió de comentar-ho amb altres persones, perquè li devia semblar que havia fet una heroïcitat, no?, en benefici del país. No pot ser la mateixa incontinència verbal del senyor Carod la que ha fet que aquesta notícia arribi als mitjans de comunicació d'una manera o altra?

Vostè ha parlat... (*Forta remor de veus.*) Evidentment, escoltin... I tant! Escoltin, i en qualsevol cas és una hipòtesi tan plausible com les que vostès ja donen per fetes i per demostrades... (*Persisteix la remor de veus.*) Puc seguir, puc seguir... Avui surt en un altre mitjà de comunicació que els contactes es van establir a través d'un exparlamentari de Batasuna, després ja li ho preguntarem al senyor Carod, això. Molt bé, Batasuna és una força política il·legalitzada. Escoltin, si ha hagut tanta gent al mig de tot això, com pot haver arribat la

informació? Doncs, no ho sé –no ho sé–, però no pressuposem i donem per descomptada una hipòtesi i a partir d'aquí muntem tota una història simplement per desprestigiar una vegada més el Govern espanyol i les institucions de tots els espanyols.

Ja n'hi ha prou d'utilitzar expressions que tenen un contingut profundament autoritari. Ja n'hi ha prou de dir que qui té, diguem-ne, la garantia, o qui té la clau, qui té la patent, no?, del progrés, de la llibertat, de la tolerància i del diàleg només són els uns i no, en canvi, aquells que governen legítimament i democràticament Espanya des de fa vuit anys amb el suport majoritari dels ciutadans i que probablement seguiran governant, gràcies a Déu, Espanya amb el suport majoritari dels ciutadans després del dia 14. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí...

I també vull argumentar per què ho dic amb aquests termes, no? Perquè estic francament preocupat respecte a què deu vostè al senyor Carod? És tan important mantenir el poder? Jo sé que després de vint-i-quatre anys de desitjar-ho és molt difícil, no?, deixar-lo; però, què li deu, al senyor Carod?, què li deu? Després de la deslleialtat profunda que ha demostrat, després de la profunda frivolidat i irresponsabilitat que ha demostrat, després de la seva incapacitat d'assumir el que és una mínima responsabilitat de govern, per què no l'ha cessat? «Oh!» –diu–, «és que li he tret les atribucions.» No, no, l'ha de cessar, directament –directament.

I li faig una pregunta. Si després del 14 de març el senyor Carod vol tornar a ser conseller en cap, li ho acceptarà? Perquè és una pregunta que no és *baladí*. O és que d'aquí al 14 de març el senyor Carod haurà deixat de ser deslleial i haurà deixat d'estar fora del que són les mínimes responsabilitats que ha de tenir un governant? Aquesta és una altra qüestió que em sembla que és molt important.

I, fixi's, vostè ha redistribuït les funcions *ad hoc*; algunes se les ha quedat el president de la Generalitat però la resta s'han repartit entre les conselleries de la mateixa força política del senyor Carod. Vostè ha fet una redistribució no en funció dels interessos dels ciutadans de Catalunya i de l'eficàcia de l'acció de govern, sinó en funció dels seus equilibris polítics interns en el si del tripartit. I em pregunto també: si ara no tenim conseller en cap, per què és necessari tenir un conseller en cap a partir del dia 15 de març? O és necessari o no és necessari? O només és necessari a temps parcial?

Totes aquestes preguntes han de tenir una certa resposta, perquè, si no, els ciutadans seguiran pensant que vostès només governen per mantenir el poder, per mantenir els equilibris interns de la seva coalició, i no governen pensant, com han de pensar, en els interessos dels ciutadans. I només vostès –només vostès– tenen la responsabilitat que en aquests moments el debat polític a Catalunya, a un mes i mig d'unes eleccions generals, estigui centrat, precisament, en ETA i el terrorisme i no estigui centrat en allò que interessa els ciutadans, que són les polítiques socials, les coses, els problemes concrets, que són els que realment amoïnen i preocupen. I en són només vostès els responsables, perquè, amb iniciatives com aquesta, el que han aconseguit és que a Catalunya, avui, parlem d'aquestes coses i no

parlem d'allò que interessa a la gent, d'allò que interessa els ciutadans.

Per tot això, senyor Maragall, li reitero que crec que avui és un dia, un dia molt trist, no? Jo ja sé que hi poden haver interpretacions de tot tipus, respecte a quines poden ser les conseqüències electorals de tot aquest episodi. Uns consideren... –analistes, no?–, uns consideren que el Partit Popular en pot sortir beneficiat, altres diuen que en pot sortir beneficiada Esquerra, altres diuen que, segons com vagin les coses, doncs, potser, el Partit Socialista. Escolti'm, jo no ho sé, ja ho veurem; perquè el que nosaltres hem de fer ara amb una campanya electoral és parlar d'allò que interessa els ciutadans, però el que sí li puc dir és que no sabent qui en sortirà guanyant de tot això, sí sé molt bé qui perd.

Ha perdut Catalunya. Ha perdut el prestigi de la institució d'autogovern de Catalunya, de la Generalitat. Ha perdut el prestigi del president de la Generalitat. Ha perdut, per tant, el prestigi de la meua Generalitat i el prestigi del meu president de la Generalitat. Perquè vostè és el president de tots nosaltres. I això és molt dolent. Això ens ha fet molt de mal, no? I que no es digui –que no es digui– que això només és una ofensiva o una opinió que intenta implantar una determinada força política fent referència a la meua, no? És difícil trobar en qualsevol altre tema més unanimitat de tota la premsa internacional respecte al profund mal que ha fet tot això.

I ara, com que alguns han parlat d'aquestes coses, també m'agradaria afegir un comentari: és la millor manera de fer d'aquest país un país econòmicament pròsper i atractiu per als capitals internacionals i per als inversors internacionals? És la millor manera per fer aquestes coses i parlar amb els termes que jo he escoltat aquest matí a la cambra? Des de responsabilitats de govern? Perquè tothom pot dir el que tingui per oportú des de les seves responsabilitats des d'una formació política, però, tenint responsabilitats de govern, dir coses que s'han dit avui aquí fan un mal *irreversible –irreversible–*, i vostès en són els responsables, vostès i només vostès.

I, al final, després d'escoltar-los, i després de sentir una frase que deia que quan el senyor Carod va haver de triar entre el senyor Mas i el senyor Maragall no es va equivocar... Bé. Jo crec que s'haurien equivocat, s'hauria equivocat el senyor Mas triant el senyor Carod, i vostè s'ha equivocat triant el senyor Carod. Però, perquè el senyor Carod el tria a vostè? Jo crec que la resposta és òbvia, no? El tria a vostè perquè sabia que amb vostè i amb el tripartit ell s'aproparia molt més ràpidament als seus objectius polítics, que són: acabar amb l'estabilitat institucional i acabar amb Espanya. I no ho dic jo, sinó que ho ha dit ell. I vostè ho ha escoltat, i tothom ho ha escoltat. I a partir d'aquí veig que l'ha convençut, perquè vostè ha plantejat les properes eleccions, que són unes eleccions legislatives, les ha plantejades com una mena de plebiscit respecte a la necessitat de canviar radicalment la idea d'Espanya, de canviar radicalment la idea d'Espanya, la concepció d'Espanya i la relació entre Catalunya i el conjunt d'Espanya.

Escolti'm, m'agradaria que vostè, que el seu cap de llista per la circumscripció de Barcelona, el senyor Montilla, i que el senyor Zapatero expliquin als ciutadans i a aquells que els pensen votar que, efectivament, l'ob-

jectiu del Partit Socialista és canviar radicalment la concepció d'Espanya i canviar l'estat de les autonomies, i canviar i posar en risc la nostra estabilitat institucional.

Em sembla que és molt important que els ciutadans del conjunt del país sàpiguen que això, efectivament, és el seu plantejament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Amb aquestes dues compareixences tindrem el temps per poder aprofundir en un error polític que ha succeït i amb la instrumentalització que se n'està fent, com hem vist en la darrera intervenció: l'error polític personal del senyor Carod-Rovira. I com que el senyor Carod-Rovira després compareixerà, doncs, des del nostre Grup aprofundirem i desenvoluparem el caràcter, des del nostre punt de vista, d'aquest error. I pensem que és important l'explicació, la compareixença que fa el president de la Generalitat perquè això mostra una altra vegada el tarannà d'aquest Govern i el tarannà del tripartit, i és donar informació i fer de la política una cosa de tothom.

En un moment el president del Parlament va dir que pretenia, li agradaria, que les llars de Catalunya tinguessin a casa seva la televisió oberta i que poguessin ser, les llars, una finestra al Parlament. I en aquest sentit donar transparència, donar informació, fa de la política una cosa de tots i no una cosa d'uns quants. I això és una pràctica, i ho seguirà sent, d'aquest Govern tripartit.

També ens agrada que vagi a les causes i no només als efectes de la situació que hem viscut, perquè els efectes, és a dir, el que ens ha explicat, la remodelació del Govern és pública. I els efectes, senyor president, des del nostre punt de vista, tenen a veure amb causes profundes del que he dit i algun dels aspectes importants que, al nostre entendre, caracteritzen i caracteritzaran, com deia, la pràctica d'aquest tripartit. El terrorisme es combat des de la policia, des del poder judicial i des del diàleg; des de les tres coses, no només des d'una.

La seva intervenció trenca amb la lògica dominant del Partit Popular a Espanya i dels seus íntims amics, en concret, la lògica del govern nord-americà i del govern Bush, és a dir, la lògica del pensament únic: els bons i els dolents, el que és blanc o el que és negre, els uns o els altres, amb mi o contra mi. (*Remor de veus.*) Aquesta és la lògica del Partit Popular. I nosaltres entenem que han de prendre'n bona nota l'oposició, és a dir, la dreta catalana i espanyola.

A partir del 16 de novembre s'ha entrat en una nova etapa, una nova etapa que caracteritza aquest Govern des de la diversitat, des del pluralisme i des de la cultura de la coalició; no des de la voluntat uniforme, no des de la voluntat que qui es mou no surt a la foto. Això és una característica de la dreta, no és la característica de les esquerres.

I també dir-li que amb aquesta compareixença es mostra la solidesa i la solidaritat entre els components del tripartit, una altra de les característiques de les esquerres: la solidaritat. Solidaritat davant d'un fet greu, però que posem per endavant allò a què ens hem compromès amb la ciutadania de Catalunya, i és un canvi necessari de polítiques i de polítics. Que això és el que ens va encarregar la ciutadania de Catalunya. Però és evident que amb les intervencions de l'oposició es destaca que l'objectiu dels atacs, bàsicament del Partit Popular, no és Esquerra Republicana, és el tripartit, i per això no en tenen prou amb el cessament de Carod-Rovira, van més enllà.

Però, bé, a la dreta espanyola li ha parat els peus el Govern i li pararem els peus els grups de l'oposició. I en aquest sentit crec que és important, ens sentim responsables i solidaris, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, d'aquest estudi de mesures que ha plantejat des del Govern per si és cert que es confirmen, doncs, les informacions que comencen a aparèixer respecte del conseller i la gravetat que, si això fos així, té per banda de la Presidència del Govern espanyol.

Bé. Acabo plantejant que el nostre Grup intentarà –ho ha fet i ho seguirà fent en aquesta llarga precampanya i campanya electoral– de col·locar per endavant els problemes, les preocupacions i les necessitats de les persones. Creiem que no és bo el frontisme. Crec que és responsabilitat de tots els grups de la cambra, no en dubto, del Govern i de les forces polítiques que l'acompanyem, que seguirem posant per endavant els interessos, les necessitats, els problemes i les aspiracions dels catalans i de les catalanes. Però també tinc els meus dubtes, com em diuen els meus companys del País Basc, que el frontisme el modifiqui el Partit Popular, perquè això, lamentablement, els dona rèdits electorals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Mas, vostè ha parlat, en primer lloc, de lleialtat, «de lleialtat incompleta», ha dit. Té raó. No hi ha estat en un punt important, ja he explicat el que, en conseqüència, s'havia de fer i he fet.

Vostè ha parlat de cohesió del Govern i ha parlat de la necessitat d'informar el Govern espanyol, jo crec que amb un to crític. No..., crec que amb un to..., no, no, crec que vostè ha demanat, doncs, que aquesta..., alguna explicació sobre la informació que he demanat al Govern espanyol. Jo crec –ho espero– que aquesta informació es donarà, perquè entenc que el Govern espanyol ens pot agradar, no ens pot agradar com governa, però és evident que el Govern espanyol, com a institució, té dret a saber quin ha estat el contingut dels contactes que hi han hagut. Espero que aquesta informació es produirà.

Jo tinc la impressió que les tornes estan canviant i que en aquest moment... –sol passar a la vida, sol passar que

una cosa es converteix en la seva contrària–, que en aquesta ocasió, en aquest moment, les esquerres donaran lliçons de maneres a aquells que les han donat quasi sempre, que són vostès, els que han governat sempre, els que han manat sempre i que, per tant, sempre tenen el benefici de poder dir: «Vet aquí com aquests de l'oposició es revlinquen. Vet aquí com criden, com amenacen, com protesten.» Doncs, mirin, ara són vostès els que criden, amenacen, protesten... Ara, molt en particular, el senyor Piqué, i em referiré a les seves paraules del final, no?, perquè, el to del senyor Mas, jo l'he trobat contingut i l'hi agraeixo.

Diu: «El dilluns al matí s'havia d'haver resolt, la crisi.» Escolti, aquesta crisi s'ha resolt en trenta-sis hores. Jo no sé si vostès segueixen, llegeixen la premsa internacional. Suposo que sí..., tenen idiomes, no? (*Veus de fons.*) I poden saber el que passa. Agafin la premsa italiana, agafin la premsa anglesa, mirin el que ha passat en la votació del Parlament britànic. Mirin com el senyor Blair..., què li dirien vostès al senyor Blair que va guanyar la seva votació per..., o la seva última proposta per cinc vots? –jo penso que una part provinent de l'oposició–, i vostès què dirien aleshores? Què els dirien, vostès, a les esquerres britàniques? Què no els dirien, no? Perquè si els ha semblat que trenta-sis hores és molt i que tot això és un cafarnaüm i un desastre, ja m'imagino què deuen pensar el Govern italià, que és molt amic de vostès, també, no?, sobretot del senyor..., sobretot... (*Veus de fons.*) Oh!, de vostès no? Depèn, perquè vostès a Europa no estan ben bé enlloc, però el senyor Piqué sí, no?

Miri, senyor Mas, vostè parla del PSOE, vostè parla que ha sigut el PSOE el que ha imposat... No. No, no..., en trenta-sis hores s'ha resolt una crisi, malgrat –i deixi'm que li ho digui– la intervenció d'alguns... –legítima, perfectament legítima, podien dir el que volguessin dir, no?–, d'alguns líders del socialisme espanyol. No dic quins.

Nosaltres hem fet el que havíem de fer, malgrat aquesta intervenció, perquè, com vostè pot suposar, aquestes intervencions, que jo trobo legítimes i sinceres, no posaven les coses fàcils al president de la Generalitat de Catalunya, perquè sabia, jo sabia perfectament vostès el que dirien, no? Però, tant si haguessin demanat com si no haguessin demanat la conclusió de la crisi hauria estat la mateixa, li ben asseguro que hauria estat la mateixa. En trenta-sis hores aquest Govern ha resolt una crisi –i jo crec que amb molta maduresa–, ha resolt una crisi que estava tocant el moll de l'ós del que és l'essència de la governació i de la democràcia, com és el respecte institucional i, al mateix temps, la coherència mantinguda –perquè l'hem mantingut– dels tres partits que formen el que jo anomeno el GEC, i no en broma sinó seriosament, el Govern de l'esquerra catalanista.

Vostè diu que no s'havia de pressionar el president, correcte –correcte–, hi estic absolutament d'acord; m'ho van posar –ja li ho he dit– m'ho van posar més difícil.

Vostè parla després, canvia de camp i parla de la humiliació de Carod i no s'entén que accepti ser conseller de base. En què quedem? Vostè que demanava més autoritat, més rapidesa en l'autoritat, i després diu que menys, que segurament no l'hauríem d'haver humiliat. No s'ha

humiliat el senyor Carod, el senyor Carod ha fet una iniciativa que no només no comparteixo, sinó que ha fet mal al Govern i al crèdit del Govern, però el senyor Carod, ho he dit tres, quatre vegades, el que ha mostrat, jo crec, és el desig que una situació que es va allargassant sense solució s'acabi.

Vostès parlen del prestigi del Govern i vostès parlen, en fi, no parlen, en canvi, evidentment, dels pactes que vostès van fer, no? Vostès van fer uns pactes que el que han fet és no només..., salvant les aparences, malmetre el prestigi del Govern de Catalunya... El pacte del Majestic, aquelles fotografies que jo he vist, jo crec que aquella fotografia del pacte del Majestic i el que va venir després, això sí que ha fet mal; això sí que ha fet mal, perquè darrere d'aquella fotografia, aquells somriures i aquella bona educació, i aquella amistat que vostès van en aquell moment cimentar, no hi ha hagut res, res de sòlid, senyor Mas.

Li haig de dir que nosaltres ens hem trobat una administració de la Generalitat empobrida –empobrida. Li haig de dir que m'he trobat, en fi, per la meva experiència anterior, doncs, he pogut comparar alguns dels mecanismes de funcionament, i tot i que li reconec que, d'ençà que a vostè el van nomenar es van iniciar coses que –ja ho he dit públicament– eren interessants, francament, deixen molt que desitjar del que són els mecanismes de funcionament de la Generalitat, els tècnics, els mecanismes, jo diria, tècnics de govern... La tecnologia és absolutament insuficient, i he estat sorprès de fins a quin punt vostès, amb tot el que han estat fent els darrers anys, no han construït una autèntica administració, no?

El prestigi del Govern es fonamenta, justament, en això, no només en els pactes que es fan, no només en les aparences, sinó justament en els resultats. Miri les reaccions que hi han hagut. Vostè m'ha parlat del president Cox. Jo he parlat amb el president Cox i li he demanat que accepti..., perquè, clar el president Cox estava a Madrid i no sé si estava fins i tot en algun acte que estigués relacionat amb el que s'estava celebrant aquell dia a Madrid, dilluns, que era el Congrés de les víctimes del terrorisme; pot comptar la pressió que tenia. Però jo li he dit al senyor Cox que no són les eleccions que vénen les que compten en la demanda que el president, el molt honorable president del Parlament de Catalunya ha fet de ser rebut per ell, compta que hi han hagut unes eleccions, ja hi han hagut unes eleccions, que aquestes eleccions han donat un resultat i que ell és un nou president de Catalunya que vol veure el president del Parlament europeu; el president del Parlament de Catalunya que vol visitar el president del Parlament europeu. I espero que aquesta audiència es farà.

Per tant, no inflin vostès la bola del desprestigi del Govern de Catalunya. Jo entenc que, és clar, vostès han governat sempre; les dretes tenen sempre la sensació que quan les esquerres arriben... Això li va passar a Anglaterra, a l'esquerra, durant molts anys i Tony Blair ho deia molt bé en el congrés de Bornemouth, al qual jo vaig assistir, va dir: «Nosaltres sempre hem entrat –abans de guanyar per segona vegada–, sempre hem entrat per governar quatre anys, netejar la casa i que després tornin aquells que sempre han manat i que han de seguir

manant. O sigui, nosaltres som la Ventafocs, nosaltres som els que venim a rentar les coses, a posar-hi ordre, i llavors que tornin els que manen sempre, perquè aleshores es trobaran la casa neta.»

I aquest senyor va aconseguir una cosa que nosaltres també aconseguirem, senyor Mas, que és que no sigui només per quatre anys, per netejar la casa i perquè vostès tornin, perquè vostès ho han fet malament, perquè vostès ho ha fet molt malament... De manera que nosaltres estem aquí per quedar-nos.

Vostè parla dels governs del PSOE i del terrorisme d'estat, i no és en això que jo li negaré la raó, senyor Mas. Hi han coses que són públicament reconegudes i no sé jo qui les discuteixi ara, no? Nosaltres vam ser responsables? No, nosaltres, evidentment, no vam ser responsables. Té raó, però jo li vull recordar, en aquest moment li vull recordar el cas Narcís Serra. Què va passar amb el vicepresident del Govern, senyor Vendrell? –no, és que m'estava mirant amb cara de..., amb cara interrogatòria– (*Rialles*.) Què va passar amb el senyor vicepresident del Govern Narcís Serra quan es va captar una conversa, quan es va saber que s'havia captat una conversa de sa majestat el rei, em penso, en una carretera de Madrid per part dels Serveis d'Informació; el senyor Serra, que estava a Colòmbia, va presentar la seva dimissió i va marxar, no sense que abans –no sense que abans– Convergència i Unió fes un autèntic procés al senyor Serra en una sessió del Parlament espanyol, que jo crec que era més propi del corral de la Pacheca que no pas de la casa, de la venerable casa del Parlament espanyol. Una autèntica disbauxa aquella sessió en la qual vostès –el senyor Molins, en particular, si no recordo malament– van posar la «puntilla» a una col·laboració amb el Partit Socialista Obrer Espanyol que havia durat dos anys i mig. I després ens hem hagut de sentir durant no sé quant temps que vostès pactaven igual amb els uns que amb els altres.

Vostès no han pactat ni una legislatura sencera amb el Partit Socialista Obrer Espanyol a Madrid, i no només no hi han pactat, sinó que, a més, la van acabar, i el seu vot va ser decisiu (*remor de veus*) perquè aquella legislatura s'acabés.

El que dic –i repeteixo– és que si Espanya vota terror o víctimes, si anem a unes votacions en les quals els ciutadans espanyols són cridats a votar a favor del terror o a favor de les víctimes, Espanya està perduda.

Jo crec, sincerament, que tot això es deriva de l'existència d'un govern que ha perdut el nord a Madrid, que ha perdut la concepció, la pròpia..., fins i tot, el propi coneixement del que és l'Espanya real, l'Espanya dels catalans, dels bascos, dels andalusos, dels extremerenys, han perdut la noció del que és Espanya. Estan més connectats al món sencer, al món de la globalització que no pas a la realitat del que és aquest país per dintre. I vostès no els haurien d'ajudar.

Madrid ha perdut el nord, i nosaltres i vostès, senyor Mas –nosaltres i vostès–, d'aquí a un any haurem d'estar en condicions de presentar al Parlament espanyol un estatut de Catalunya que iniciï el redreçament d'aquest país, no només de Catalunya, també del conjunt d'Espanya.

Vull dir al senyor Huguet queestic d'acord que, efectivament, el problema és parlar. No acabo d'estar d'acord –i el senyor Carod ho sap– que «parlant la gent s'entén» esdevingui un eslògan electoral, francament, perquè, a part d'on vingui aquesta frase, que és una discussió que podem fer un altre dia perquè té una història bastant divertida, el com aquesta frase, que és una frase comú i corrent, doncs, va tornar a aparèixer en el diàleg polític del nostre país, però, efectivament, en això estem d'acord, senyor Huguet: parlant la gent s'entén. I aquest Govern, aquest Govern, justament, farà servir aquesta màxima, aquesta màxima de la saviesa popular catalana, no?

És cert que aquí no tenim Trimble, ni tenim Major, ni tenim Blair. Saben què va dir el senyor Major l'any 1993, a la porta de Downing Street? El senyor Major va dir: *It's up to you*, els va dir als irlandesos del Nord: és cosa de vostès, són vostès que han de decidir. I vostès deuen pensar, segurament, que això era una ingenuïtat. Aquesta ingenuïtat era una ingenuïtat molt intel·ligent, perquè a partir d'aquí el Govern britànic va recuperar a Irlanda del Nord el crèdit i el prestigi que necessitava, no el que nosaltres hem fet, però potser el que el senyor Carod volia aconseguir, en tot cas. Va recuperar el crèdit que li va permetre d'iniciar un diàleg que ha portat que avui no hi hagi terrorisme a Irlanda del Nord; hi ha violència, compte, eh?, no ens enganyem sobre això, hi ha morts, eh? Hi ha hagut més morts a Irlanda del Nord l'any passat que no pas a Espanya, per part de grups violents, però ells han sabut desarticular la màquina imparable, en fi, de polarització de la política que és el terrorisme i ho han fet sobre la base, efectivament, d'una actitud coratjosa que va començar amb la dreta britànica, amb els conservadors britànics, i va continuar amb Tony Blair.

Senyor Piqué, Catalunya està en boca de tothom, Catalunya va estar en boca del senyor Aznar i dels seus correligionaris i Esquerra Republicana també ho està per un interès electoral, i vostè ho sap, no? Vostè diu que la rauxa no és aconsellable en un govern. La rauxa, no, però l'ambició, sí. En un govern és aconsellable que hi hagi, efectivament, ponderació i, al mateix temps, que hi hagi la capacitat de construir.

Jo li admeto una cosa, nosaltres som un govern que venim de molts anys d'oposició, és cert, i, per tant, ens pot haver quedat una mica el tic, i de vegades sembla que els governants parlem amb el to en què ara parlen vostès, que és el de l'oposició: el to crític, el to *desabrido*, que és diu en castellà, amenaçant, de vegades, excessivament contundent. Pot ser, ja li ho admeto. Ho corregirem, ho estem corregint. Però sap què passa, senyor Piqué? Ens hem trobat amb un govern que havia fet, havia deixat de banda de tal manera les seves obligacions i el rigor, que s'havia anat trobant bé a la cadira i que, aleshores, ja, finalment, doncs, no tenia cap mena, com ho diria?, d'illusió en el govern, de rigor en el govern, i la gent, d'això, se n'ha adonat, se n'havia adonat, no?

Nosaltres el que estem dient, nosaltres el que estem dient és quines són les obligacions de la gent. Però li ben asseguro que el to, en aquest sentit, sí és que a vostè el molesta –que em penso que sí, i a mi també–, el corregirem. El

farem més entenedor, si vostè vol, i per altra banda mantindrem el rigor exactament igual, eh? Estem arribant, estem arribant a tocar punts de la governació que en aquest país, efectivament, s'havien degradat de forma important.

I vostè diu que, la patent del diàleg i la tolerància, la tenen vostès. Doncs, escolti, francament, la patent del..., la patent del..., que no la tenim nosaltres. Escolti, demostrin's-ho. Digui-li vostè, en fi, al senyor Aznar, doncs, que demostrin que la patent de la tolerància i del diàleg també és la seva, perquè jo no la hi he vist mai; el diàleg, per descomptat, enlloc, i la intolerància, en canvi, molt sovint.

Què li dec jo al senyor Carod? Jo dec al senyor Carod que hem format un govern que és el que Catalunya volia. Oi que m'entén? Hem format el Govern que aquest país volia. I, a més, escolti, no per poc, eh? En els quatre anys anteriors en aquest Parlament vam estar sempre de tal manera empatats que el president de la Generalitat havia d'estar sempre en totes les votacions perquè, si no, les perdien. I ara hi ha un bloc d'esquerres de setanta-quatre vots contra seixanta-un, que són vostès, o sigui, gastin una mica més d'humilitat, per favor.

Vostè parla, també, si el senyor Carod tornarà. Miri, el senyor Carod té la porta del Govern oberta si el seu capteniment és el que ha de ser. Ho he dit i ho torno a dir, si és el de respecte a les institucions que jo li exigeixo.

Per què és necessari un conseller en cap? No és necessari un conseller en cap –no és necessari un conseller en cap. El conseller en cap és un acord polític a què hem arribat. Nosaltres hem mantingut una figura que no ens va agradar quan va néixer, i que va néixer malament en una sala que ni tan sols estava tan il·luminada com aquesta, en una diputació permanent el mes de gener de fa tres anys, deu fer ja, i en la qual vam ser assabentats per part del president de la Generalitat que havia decidit, per decret, modificar la Llei, la Llei 3/82, que és l'Estatut interior de Catalunya, i l'Estatut.

Doncs, miri, no és necessari el conseller en cap, però pot ser convenient. En el cas de Convergència i Unió i el seu govern va ser una conveniència estrictament política, partidària i electoral: llançar un candidat. Van tenir, fins i tot –perdonin–, la barra de contestar una moció de censura no el president de la Generalitat, a qui anava adreçada, sinó una persona que ell havia nomenat, per decret, conseller en cap, creant aquesta figura.

La veritat és que a nosaltres ens ha anat bé, ens ha anat bé en la mesura que, finalment, el pacte que nosaltres hem fet... Sí, sí, però per unes raons absolutament diferents de les seves, ens ha anat bé perquè la mecànica i les proporcions en què aquesta victòria de l'esquerra s'havia produït necessitaven una distribució de competències altrament més complicada que la que vostès van tenir en els seus governs fins ara, no? Complicada que no vol dir dolenta. De manera que la Conselleria en cap ha fet, evidentment, un paper però no és estrictament necessària, per contestar la seva pregunta. Vostè parla de parlar del que interessa els ciutadans, i jo li dic que el que interessa els ciutadans és el que avui estem parlant aquí. Si vostè creu que tot això no interessa els ciu-

tadans, ens està dient que la gran política no interessa els ciutadans. Jo crec que la política està tornant i que la política interessa els ciutadans. A les dretes no..., a les dretes no els interessa mai que els ciutadans s'interessin per la política perquè a última hora ja els va bé que les coses es quedin sempre com estan. Doncs no senyors, la gent està veient a Catalunya ara que les coses canvien, evolucionen, que les coses no són sempre absolutament igual, que poden millorar i que hi han fórmules alternatives, i això, a la gent, li fa pensar que finalment tenen alguna cosa a dir en política.

Vostè parla de pèrdua de prestigi. Doncs, miri, això és el que la dreta no suporta, que manin els que no havien manat mai, que no manin al govern els que ja manen a la societat i a l'economia. Senyor Piqué, un país en què els que manen manen alhora a la societat i a l'economia i al govern és un país avorridíssim, perquè a última hora no hi ha dialèctica ni hi ha, en fi, no hi ha vida. Escolti, aquest país, Catalunya, tindrà govern, tindrà un govern diferent, no format exclusivament per aquells que ja manen fora del govern.

Vostè diu que s'ha fet un mal irreversible a les inversions internacionals. Escolti'm, jo he estat a Davos aquests dies passats i he vist el que s'hi menja en matèria d'inversions internacionals i en matèria de deslocalització. En aquest moment s'estan deslocalitzant empreses d'Hongria i de Txèquia cap a Eslovàquia, i empreses d'Eslovàquia cap al sud-est asiàtic. Vostès em volen dir a què ve aquesta ofensiva de la dreta catalana i espanyola en contra del que està passant a l'economia catalana? Que no ho saben? Que no saben que l'electrònica de consum i els sectors i les fases de la producció de baixos salaris i de poc valor afegit se'n van cap als llocs on els salaris són més baixos? Que no ho saben, això? Que no saben que l'alternativa a això no és el que vostès han fet, les dretes d'aquest país, que és passar la mà per l'esquena d'aquests treballadors i d'aquests empresaris i dir-los que ja els aguantaran una mica més, sinó que el que s'ha de fer és aconseguir que les empreses d'aquí, internacionals o nostres, siguin autènticament internacionals, sàpiguen deslocalitzar la part de la seva producció que no té competitivitat aquí i al mateix temps guanyar, per exemple, en els sectors de la producció i en les fases de la producció de més valor afegit? Hi han hagut empreses internacionals en aquesta ciutat, i vaig poder-ho comprovar també en aquestencontre internacional, que han perdut o que han llicenciat dos-cents treballadors fa dos anys i que ara en tenen més de dos-cents més, amb la diferència que els que van marxar eren de les cadenes de muntatge, amb molt poc valor afegit, i ara hi han enginyers i fan investigació i desenvolupament. Això és el que nosaltres pretenem que sigui la nova estratègia econòmica de Catalunya, la internacionalització voluntària i conscient i dirigida de l'economia catalana, senyor Piqué. El mal irreversible, el faran vostès; bé, no el faran tampoc perquè, a última hora, no hi ha res d'irreversible en aquest món. I, sobretot, no és irreversible quan els arguments que es posen a la balança de les perspectives de l'economia catalana són tan pobres com els que vostè ha plantejat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per a la rèplica tenen la paraula els grups parlamentaris. Cinc minuts. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Bé, telegràficament, perquè, senyor Maragall, cinc minuts donen per a poc, però al fil dels seus comentaris, no? Vostè reconeix que hi ha hagut un dèficit de lleialtat; és així, senyor Maragall? Ho ha dit vostè mateix, hi ha hagut un dèficit greu de lleialtat per part del senyor Carod-Rovira. Aleshores, la pregunta, senyor Maragall, és: què hi fa com a conseller del seu Govern? Si vostè reconeix que el senyor Carod-Rovira ha tingut un dèficit greu de lleialtat, què hi fa com a conseller del seu Govern? O és que vostè admet que es mantingui una persona com a membre del seu Govern que actua deslleialment contra el seu president? Vostè creu que un president de la Generalitat pot venir aquí i dir això i mantenir el senyor Carod-Rovira com a conseller? Això és incompatible, senyor Maragall. I no m'ho compari amb el que ha succeït en casos diferents com, per exemple, vostè em sembla que es referia al tema d'en Blair, no? Quina deslleialtat interna ha tingut el senyor Blair com a president del Govern britànic? (*Veus de fons.*) Si, sí... però, escolti'm, però no d'aquesta magnitud, ni de bon tros, perquè vostè, vostè, senyor Maragall, no n'estava ni al corrent, del que va passar. El senyor Carod-Rovira va tenir temps per informar-ne gent diferent, sembla ser, però a vostè no, de vostè no se'n va recordar, i era el president que pocs dies abans l'havia nomenat conseller en cap del seu govern.

Ens parla de cohesió i ens en dona un exemple ben evident, de manca de cohesió. En aquesta mateixa sessió hem pogut veure, després de la seva intervenció i de la del senyor Huguet, que, escolti, si alguna cosa manca en aquest Govern és cohesió, perquè vostè segueix dient que el senyor Carod-Rovira ha d'informar les autoritats del Govern central i el senyor Huguet ja li ha dit que el senyor Carod-Rovira, en qualsevol cas, ho farà en aquest Parlament de Catalunya. Aquesta és la cohesió que vostè defensa del seu govern, senyor Maragall? És que això està passant en viu, no és allò que algú ens ho expliqui, és que està passant ara tot això, ho veiem en viu, són imatges reals, no? Està passant en temps real. I vostè ens parla de cohesió quan està succeint això entre vostès? Si alguna cosa no hi ha aquí, senyor Maragall, precisament, és cohesió, i ho han demostrat durant els poques setmanes que fa que governen.

Vostè em deia que han resolt la crisi ràpidament. Jo li dic una altra cosa. Vostè va perdre, senyor Maragall, com a president de la Generalitat, va perdre una oportunitat d'or per demostrar davant del poble de Catalunya que podia actuar amb les mans lliures i al marge dels interessos del PSOE. I no ha contestat la pregunta fonamental: per què el dilluns al matí vostè va fer un comunicat dient que el senyor Carod havia de continuar com a conseller en cap i el dimarts a la tarda vostè va acceptar la seva dimissió? Què va canviar entre el dilluns al matí i el dimarts a la tarda? Què va passar? Sap

què va passar, senyor Maragall, encara que li costi reconèixer-ho? Va passar que vostè no podia malmetre els interessos electorals del PSOE a nivell espanyol; és a dir, el president de la Generalitat de Catalunya va actuar en funció dels interessos electorals del PSOE. Això no havia passat mai, ni pactes dels Majestics ni punyetes, perdoni l'expressió. Mai havia passat que un president de la Generalitat actués d'aquesta manera, i vostè podia haver-ho fet d'una forma diferent, i li asseguro que si ho hagués fet d'una forma diferent no hauria rebut la nostra crítica, hauria rebut el nostre reconeixement. Però ho va fer d'aquesta manera i es va equivocar un cop més.

Un parell de coses més abans d'acabar. Vostè ens va dir en algun moment, ens va dir en algun moment que, vaja, hi ha fet un referència avui mateix, no? Ha fet una referència als temes dels acords amb el Partit Popular. I, concretament, al tema del Majestic un cop més, no? Si no tinguéssim això, vostè estaria perdut, perquè, escolti'm, només té aquest argument ja. I ara jo li faig una pregunta, vaja, una petició li faig, vostè repassi, si algun dia té temps, què va passar entre el 93 i el 96 que vostès no tenien majoria absoluta i què va passar entre el 96 i el 2000. Evidentment, quan el Partit Popular va recuperar la majoria absoluta va passar el mateix que passava quan el PSOE tenia majoria absoluta, asfixia en molts sentits contra Catalunya, o menysteniment, fins i tot, contra Catalunya, digui-li'n com vulgui. Però mentre hi van haver majories relatives, desgraciadament per a vostès –i deixi'm dir-li en els següents termes–, per a vergonya de vostès, que són tan autonomistes, diuen, per a vergonya de vostès van fer menys que el que es va aconseguir després. Per què, senyor Maragall? Qui els impedia a vostès fer molt? Qui els impedia fer més? Ningú. És una llàstima que vostès actuessin d'aquesta manera, però ho varen fer. I amb això van demostrar una actitud, fins i tot, inferior a la que, després –potser per força, lògicament–, va haver de demostrar el mateix Partit Popular. Això per al Partit Socialista és una autèntica vergonya, i vostè sembla que no se'n vol recordar. Per cert, si no s'ha de parlar amb el PP, per què ha pactat vostè el nom del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en aquesta legislatura amb el Partit Popular? Sí, sí, es va votar a favor. Quan jo li vaig plantejar, quan jo li vaig plantejar aquest possible acord, Convergència i Unió, que és el primer Grup en el Parlament de Catalunya, vostè la va ignorar, el PP, òbviament, no. I la Mesa del Parlament, senyor Maragall? Amb qui la va pactar? Qui va anar a veure de pressa i corrents després d'anar a veure el rei? El senyor Aznar. Lògicament ho va fer abans de convocar els presidents dels grups parlamentaris per parlar del nou Estatut, això no tenia importància en la seva agenda, anar a veure el senyor Aznar, no sé per aconseguir exactament què, sí que en devia tenir molta, no?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, perdó. Dues coses finals, no? Vostè va dir que el seu Govern faria meravelles. Ho va dir durant algunes set-

manes abans de les eleccions. Ara en tenim l'evidència absoluta i definitiva. Procuri seguir fent meravelles i eviti de tota manera les desgràcies, si li queda una mica de temps en aquest sentit.

I, finalment, l'actitud de Convergència i Unió. Miri, l'actitud de Convergència i Unió serà durant les properes setmanes la mateixa que va ser en allò que vostè deia, concretament en el tema econòmic. Ara vostè s'escandalitza del que li estan dient d'altres sobre el tancament d'algunes empreses a Catalunya. Se'n recorda el que vostè deia quan va tancar la Lear a Cervera? Exactament el mateix que li estan dient a vostè i no precisament nosaltres. Què és el que ha canviat, senyor Maragall? Que és que no s'adonava del que passava quan va tancar la Lear? Que és que ha hagut d'anar a Davos a saber com va el món? O és que aleshores dormia plàcidament el son dels justos a l'ombra?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Per tant, escolti'm, nosaltres tindrem una actitud com la que jo li vaig oferir públicament en aquest terreny de la situació econòmica de Catalunya. Val la pena que vostè la sàpiga aprofitar. Dubto que ho sàpiga fer, però sàpiga que l'actitud de Convergència i Unió no és una actitud de destrucció d'aquest Govern, és una actitud que, en tot cas, el que vol és saber si aquest Govern té alguna possibilitat de funcionar. Fins ara pensem que no, és un Govern que tal com està funcionant porta plom a l'ala, i vostè, senyor Maragall, que és el president de la Generalitat, ens ha de convèncer en algun moment que això pot ser diferent.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula seguidament el portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

President, senyores i senyors diputats, jo crec, sincerament, que el problema més gran del debat no és el to, no és el to, pot millorar, sens dubte, però el problema no és el to. El problema és que la dreta espanyola té dos grans adversaris: el Partit Socialista i una Catalunya compromesa a fer una Espanya plural. I vostè, president de la Generalitat, representa les dues coses, i aquest és el problema.

I l'altre, el que vostè assenyalava encertadament, que és que qui ja ha governat vint-i-tres anys li és molt difícil reconèixer que democràticament se l'ha situat a l'oposició.

Només un petit comentari perquè s'ha evocat el cas de l'empresa Lear. Les crítiques per Lear no anaven per la deslocalització fonamentalment, sinó perquè en una taula de la negociació, en un cantó de la taula hi havia un fill del president representant la Generalitat i a l'altre hi havia un fill del president representant l'empresa.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Home, el que ens trobem després de les intervencions dels grups Popular i Convergència i Unió, només dues precisions. És francament impresentable la deslleialtat institucional del Govern de Madrid quan es nega a rebre consellers i es dedica, des de la trona que està davant d'un ministeri, a erosionar sistemàticament representants del Govern legítim i legal de Catalunya. Això és una autèntica deslleialtat institucional.

I l'altra qüestió, en relació amb el Grup de Convergència i Unió, home, fent referència a la suposada espanyolització, vostè –i no voldria repetir l'argument– ha dit que fulminantment hauria cessat el conseller en cap perquè segur que té interioritzada qui mana a Espanya, cosa que no és el cas de l'actual Govern. I si tan molestos estan amb la suposada espanyolització, expliqui'm per què alguns membres de Convergència i Unió s'han ofert al PSOE, al PSOE, no al PSC, per governar.

Gràcies.

El president

Té la paraula seguidament l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué en nom del Grup Popular.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo, després de tornar-lo a escoltar, tenia una intuïció al principi però ara ja en tinc la convicció. Vostè ha vingut perquè li han dit que vingui, no? Perquè no volia. És obvi que no volia. No, no..., no volia. I, no..., al final, doncs, l'han convençut –m'imagino els seus companys– i vostè ha canviat d'opinió. Jo me'n alegro, ja li ho he dit al principi, però no li feia cap gràcia venir, no? I, bé, és un tipus de comportament que ja hem vist també aquests dies, no? Vostè ha dit que ha resolt una crisi en trenta-sis hores. No, no, no, vostè deia una cosa el matí del dilluns, després en deia una altra a la tarda, i després, al final, en va fer una d'intermèdia l'endemà, no? I, per tant, no és que vostè hagi conduït la crisi, sinó que s'anava trobant a veure què és el que podia fer en funció de les pressions externes que rebia de tots cantons: de l'interior del tripartit, del seu mateix partit i del Partit Socialista Obrer Espanyol, i els altres dèiem el que havíem de dir, però això s'ho van coure vostès solets –vostès solets–, i vostès van anar canviant, i vostè, personalment, va anar canviant d'opinió.

I, per tant, no em parli –no em parli– de coherència, i molt menys no em parli del fet que avui és un debat d'alta política, no? Aquest és un debat tristíssim, és un debat provocat per un error brutal, per una ingenuïtat increïble –i vull ser ben pensat– del seu conseller en cap fins ara, i estem parlant, per tant, de les misèries d'aquest Govern i de la malíssima imatge que aquest Govern i, per tant, les institucions de Catalunya estan donant. D'això estem parlant. Això no és gran política. Ja en tindrem ocasió, de parlar de gran política, en al-

tres moments, però aquí no estem parlant ara de gran política.

I, per tant, no em barregi les coses. Quan dic que hem de parlar dels problemes reals dels ciutadans, als ciutadans se'ls ha generat un problema amb l'actitud del senyor Carod que no se'l mereixen –que no se'l mereixen. I això és el que succeeix. I als ciutadans no els interessa que estiguem parlant dels errors del senyor Carod i la seva repercussió sobre la imatge de Catalunya, sinó que del que volen que els parlem és d'allò que els ciutadans realment necessiten, per descomptat també d'alta política, però no és precisament el que avui estem fent aquí.

I si parlem, a més a més, del contingut respecte al que és la política antiterrorista, vostè ha reconegut que avui les coses estan molt millor, no?, i avui no hi ha *kale borroka*, i les víctimes mortals, afortunadament, són mínimes, no?, i toquem fusta, perquè aquestes coses mai es poden afirmar. Tres dies abans que el senyor Carod tingués aquest heroic encontre amb els principals dirigents etarres, ETA volia sembrar la tragèdia a Madrid el dia 24 de desembre, uns quants dies abans. I això és el que hi ha. I, per tant, hem d'anar molt amb compte, perquè aquí l'únic que hem aconseguit és donar publicitat a ETA i donar-li oxigen, quan la tenim absolutament acorralada i acovardida.

I si parlem de la història antiterrorista, en podríem parlar de moltes, de coses, no?, perquè si la passivitat que vostè ha repetit reiterades vegades és la que dona aquests resultats, en qualsevol cas jo prefereixo aquesta passivitat a certs activismes d'altres moments en la lluita antiterrorista, que vostè sap perfectament a quins em refereixo. I, escolti'm, en vint-i-cinc anys de democràcia que portem..., o vint-i-tres, del 77, doncs, en portem, doncs, disset i disset, trenta-tres..., doncs vint-i-set, catorze han governat vostès i tretze nosaltres, diguem-ne nosaltres, el PP i abans la UCD, això que vostès en diuen les «dretes» versus les «esquerres». Doncs això que sempre manen els mateixos i que som dipositaris de no se sap què... No, no, jo parlo del conjunt d'Espanya. Resulta que vostès, en tot cas, han manat fins ara... Això a partir del 14 de març ja no serà així, però fins ara han tingut vostès la responsabilitat del govern d'Espanya més temps que no pas els altres, no?

Bé, un últim comentari, perquè em sembla... Per cert, sobre això, no? Diu que vostès arriben al Govern per posar ordre. De moment el que estan fent aquí és introduir la confusió i el desordre més absolut, i només fa un mes, no? Però el que varen fer quan varen governar Espanya va ser deixar un país amb un 7% de dèficit, un país el més endeutat del món, i un país amb més de quatre milions d'aturats, i un país en el qual el sistema públic de pensions estava en fallida. Encara sort que vostès posen ordre! Ara tot això ho tenim arreglat i endreçat, i, per tant, doncs, també convé que recordem les coses, i, per tant, estic disposat a parlar d'economia quan vulgui. Avui jo no n'he parlat, d'economia, només he fet referència a algunes actituds, però no n'he parlat, d'economia; estic disposat a parlar d'economia el dia que vostè vulgui.

I acabo, senyor president. Aquestes referències constants a l'Espanya real, no?, aquestes referències

constants que sembla que el Partit Popular estigui usurpant el poder perquè, bé, algú l'hi ha donat, no? L'hi han donat els ciutadans, i l'Espanya real no és la que vostè vol, no és l'Espanya virtual que vostè pugui tenir al cap, amb tot el dret del món, l'Espanya real és la que els ciutadans volen i manifesten a través del seu vot, i fins ara ho han manifestat d'una determinada manera, i ho poden seguir manifestant. L'Espanya real no és la que vostè té al cap o la que vostè s'imagina, amb les seves aspiracions; l'Espanya real és la que es defineix a partir de la voluntat dels ciutadans.

I estem introduint, hi insisteixo, un debat arrauxat molt complex –acabo, senyor president. Aquí s'ha dit que parlant la gent s'entén, i s'ha fet un gran elogi del diàleg. Absolutament evident, no?, absolutament evident, és impossible no estar d'acord amb això. Ara, és un bon clima per instal·lar el diàleg i donar credibilitat a l'expressió «parlant la gent s'entén» dir que «no passaran», dir «la dreta que calli» o posar en un pacte per escrit que no hi ha d'haver cap acord amb el Partit Popular, que dona la casualitat que és el partit que governa a Espanya, gràcies, entre d'altres, a molts centenars de milers de vots de ciutadans de Catalunya? És aquest el millor clima que podem implantar? Jo li dic que des del Partit Popular s'ha produït un altíssim diàleg polític i un altíssim diàleg social –social– amb els interlocutors socials, com mai s'ha produït. M'agradaria que vostès, si poden, anessin en aquest sentit.

I celebro prendre nota que si el senyor Carod a partir d'ara es porta bé i, en fi, reflexiona i recapacita respecte de la seva manera de ser, vostè està disposat que torni al Govern. És molt bo que els ciutadans de Catalunya també ho sàpiguen.

Gràcies.

El president

Senyor Miralles, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Breu, perquè és curiós com el senyor Mas parla de «plom a les ales», no? Bé, el que hi ha és un govern que funciona, solidari, resol els seus problemes i governarà. Qualifiqui-ho així, però la realitat és una altra; la realitat és que vostès ja no estan al govern, i el Govern tripartit, sí.

I és també curiós com el Partit Popular, doncs, diu que és un «debat trist», no? Segurament trist perquè no han aconseguit allò que buscaven, que buscaven des del primer moment que es va prendre el compromís entre les tres forces polítiques que donen recolzament a aquest Govern. Ja ho va anunciar el senyor Fraga amb l'article vuitè de la Constitució; ho va continuar el senyor Zaplana amb el Codi penal, i ara ho han intentat amb l'*Aznargate*, però no ho han aconseguit.

I, per tant, senyor president, aquest Govern té bona salut, i és normal –i és normal– que la dreta catalana i espanyola estiguin tristes per la solució que hem donat

al problema que hem viscut i que segurament després analitzarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Miralles. (*El president de la Generalitat demana per parlar.*) El president de la Generalitat demana la paraula?

El president de la Generalitat

Sí, molt breument, senyor president...

El president

Doncs té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Que quedi clar. Primer, s'ha resolt una crisi molt greu en trenta-sis hores; segon, el Govern està perfectament cohesionat i d'acord amb la solució que hem adoptat; tercer, l'oposició ha de millorar les seves prestacions, nosaltres millorarem, però vostès han de millorar més que nosaltres; quart, el Govern de l'esquerra catalanista és l'adversari a batre per la dreta espanyola, ho sabem, i, cinquè, estem estudiant els actes del Govern i prendrem, en el seu cas, les mesures oportunes, i, en tot cas, resistirem l'intent del president del Govern espanyol de dividir Espanya en dues.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El president

Gràcies, senyor president. El fet de la seva intervenció obre un torn. Per tant, tenen la paraula els grups parlamentaris que ho sol·licitin per un espai màxim d'un minut. Senyor Mas?

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, sí. Les conclusions del senyor Maragall no donen tampoc per gaire més, no?, perquè, miri, aquestes afirmacions, senyor Maragall, tan rotundes, què vol que li digui? Doncs ja ho veurem, perquè si ens haguéssim de fiar de tots els seus propòsits fins ara, no se n'ha complert pràcticament ni un, excepte que vostè sigui president de la Generalitat, que això òbviament sí, no?

Quan vostè ens ha estat recordant que Convergència i Unió ho ha fet tan malament durant aquests últims anys, escolti'm, jo voldria també acabar la meua intervenció amb les següents paraules, no? Com pot ser que ho haguem fet tan i tan malament i que vostè trobi la Generalitat tan i tan malament, i tan empobrida, i per setena vegada consecutiva el Grup de Convergència i Unió sigui el primer grup parlamentari en aquest Parlament? Com pot ser, això? Com pot ser, això, senyor Maragall? Sap per què? (*Veus de fons.*) No, no perquè no hi hagi Llei electoral, no, que suposo que en el seu moment intentarà pactar també amb el Partit Popular, no per això, sinó per una altra raó. Sap per què? Perquè vostè no ha generat cap tipus de confiança entre la ciutadania de Catalunya. Amb totes les coses a favor seu, va perdre, amb tot a favor seu, i, aleshores, la reflexió que vostè

hauria de fer és aquesta, no? No demani humilitat als altres, apliqui-se-la a si mateix.

El president

Gràcies, senyor Mas. Senyor Iceta?

El Sr. Iceta i Llorens

No, en fi, consells d'humilitat, depèn de qui vénen fan gràcia, però no tinc res a afegir, senyor president.

El president

Senyor Huguet?

El Sr. Huguet i Biosca

Renuncio a l'ús de la paraula.

El president

Gràcies. Senyor Piqué?

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè haig de ratificar-me o adherir-me a les paraules que ha dit el senyor Mas respecte a les conclusions del senyor Maragall, no?

Dos comentaris molt breus. Els governs no són adversaris de les forces polítiques, de les forces polítiques en genèric. No, no, els governs han de tenir relacions institucionals. L'adversari del Govern tripartit aquí som els grups de l'oposició que estem asseguts aquí, i estem fent la nostra feina. A vostè no li deu agradar, però estem fent la nostra feina, i l'adversari del Govern espanyol en aquests moments, com és natural, és el Partit Socialista, que és l'única possible alternativa a tot Espanya, si és possible que es pugui mantenir la seva cohesió interna i el seu missatge coherent i global, cosa que cada vegada és més difícil.

I un últim comentari: vostè diu que el senyor Aznar vol dividir Espanya en dues. Escolti'm, vostè té un acord polític –polític– i de govern amb un partit que diu que vol trencar Espanya i que vol que Catalunya se'n vagi d'Espanya. Faci el favor de ser mínimament coherent i de no dir als ciutadans coses que els ciutadans saben que no són així. Vostè té un acord polític, i programàtic, i de govern, amb un partit que diu que se'n vol anar d'Espanya. Per tant, qui està posant en risc –qui està posant en risc– la cohesió interna d'Espanya no és precisament qui la defensa a través de la Constitució i els estatuts, sinó qui pacta amb els que es volen carregar l'arquitectura institucional del país. No ho oblidí i que no ho oblidin els ciutadans.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Maragall renuncia a la seva paraula, també.

Passem doncs, d'acord amb l'ampliació de l'ordre del dia que s'ha fet, al quart punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del conseller senyor Josep-Lluís

Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener.

(Pausa llarga.)

Atesa la petició de diversos membres d'aquesta Diputació Permanent, en tres minuts, puntualment, començarà de nou i es reprendrà la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i quatre minuts i es reprèn a un quart i dotze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants (tram. 355-00023/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informi sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants. Té la paraula...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Disculpi, senyor president, voldríem plantejar una qüestió d'ordre, de procediment, i és que, atès que no ens consta que s'hagi produït, el Grup de Convergència i Unió voldria saber si el senyor Carod-Rovira ha pres possessió del seu càrrec de conseller i ha prestat el corresponent jurament o promesa davant del president de la Generalitat.

(Pausa.)

El president

En la seva intervenció ja ho dirà el conseller. Ho ha de dir ell.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, nosaltres entenem que per ostentar formalment la seva condició de conseller, creiem que és preceptiva aquesta presa de possessió i aquest acte.

(Pausa.)

El president

Senyor Puig, en tot cas el que consta és que hi ha un decret de cessament del conseller en cap de la Generalitat i de nomenament del senyor Josep-Lluís Carod-

Rovira com a conseller de la Generalitat. En qualsevol cas, atès que aquí hi ha el Govern, fem una consulta ràpida al Govern i li responc ràpidament la qüestió. Per tant, suspenem la sessió durant uns breus instants i els recomano que ni tan sols s'absentin de la sala perquè continuarem de seguida.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i un minut i es reprèn a dos quarts i dos minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Feta la consulta, en qualsevol cas, l'article 37.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, amb relació al Consell Executiu del Govern, diu que «totes les normes, disposicions i actes emanats del Consell Executiu o Govern i de l'Administració de la Generalitat que ho requeriran seran publicats en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Aquesta publicació serà suficient, a tots els efectes, per a la validesa dels actes i l'entrada en vigor de les disposicions i normes de la Generalitat.»

Dit això, també, en qualsevol cas hi ha també una interpretació per part del Govern amb relació que el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira cessa com a conseller en cap, però automàticament és nomenat com a conseller de la Generalitat i per tant no ha deixat mai de dependre... En qualsevol cas, hi insisteixo, la interpretació del Govern, i en aquest sentit, també, dir que el fet que ja es va fer un jurament o una promesa semblaria que seria suficient.

En qualsevol cas, atès que també hi ha tres grups parlamentaris que demanen la compareixença del senyor Carod-Rovira, sembla que tampoc tingui sentit en aquests moments..., plantejar, atès el que s'ha comentat, aquesta compareixença, i atès que ja s'ha votat i que es produeix en funció del desenvolupament normal d'aquesta Diputació Permanent. Per tant, si no hi ha res més a dir, procediríem a aquesta compareixença. (*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*) Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. Jo no sóc jurista, però entenc que l'article 37.4 fa referència a normes, disposicions i actes, no fa referència a l'acte formal pel qual les responsabilitats dels servidors públics, de tots els servidors públics han de prendre possessió del seu càrrec, i més prestar el jurament o la promesa corresponent. Tot i així sembla que es constata que no s'ha produït aquest acte. També vull recordar la meua petita experiència personal. Jo vaig ser conseller de Medi Ambient i vaig passar a ser conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i amb solució de continuïtat vaig tornar, també, a prendre possessió formalment i vaig tornar a prometre el meu càrrec. En tot cas, no volem pressuposar si s'ha tractat d'intentar obviar una nova promesa o jurament de lleialtat i fidelitat –que podria ser–, sinó en tot cas que no s'han fet les coses correctament, cosa que sí que es constata.

El president

Bé, en qualsevol cas, atès que l'ordre del dia és el que s'ha aprovat prèviament, que hem acordat una ampli-

ció de l'ordre del dia, el que fem és passar a substanciar aquest punt de l'ordre del dia. Per tant, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de començar reconeixent amb humilitat que em vaig equivocar en la forma, però també els he de dir, sincerament, que no en el fons. Parlar per intentar evitar morts, ni que sigui un sol mort, mai no pot ser un error. Com a conseller en cap, però, la prudència hauria aconsellat no assistir a una cita amb ETA i haver calculat la utilització que en farien els sectors involucristes per perjudicar el Govern de Catalunya en aquesta etapa d'illusió que hem començat. No hi hauria hagut d'anar jo personalment, però algú hi hauria hagut d'anar si hi havia alguna possibilitat positiva.

Per responsabilitat amb el Govern de Catalunya vaig posar el càrrec a disposició del president, pel qual tinc el màxim respecte institucional com a president del meu país. Lamento que la reunió en qüestió hagi perjudicat el Govern, i per això, per sobre d'interessos personals o de partit, hem fet prevaler el manteniment de l'acord tripartit que amb tanta emoció històrica vam presentar en el Saló del Tinell un diumenge de desembre. És una aposta clara i un compromís de futur que constitueix la nostra màxima prioritat, i que és compartida avui per molta gent. Hem pres una decisió, doncs, per l'estabilitat. Preservar el Govern és, doncs, una prioritat de primer ordre per a Esquerra Republicana de Catalunya; la primera.

Hem format un govern tripartit, catalanista i d'esqueres, integrat per tres sensibilitats diferents, que ha començat a treballar coincidint amb la immediatesa d'unes eleccions espanyoles i amb tota la bel·ligerància més desmesurada del Govern de l'Estat. El seu president ha arribat a esmentar la Guerra Civil i ha fet una interpretació moralment baixa de sostre de la deslocalització d'empreses. En base a informacions aparegudes a la premsa amb pseudònim, s'han iniciat investigacions judicials, i jo mateix, membre d'aquest Parlament democràtic, jo sol,estic sotmès a vigilància per ordres d'una autoritat política que utilitza descaradament l'estructura de l'Estat i els seus professionals per als seus interessos de partit.

Davant d'aquest veritable capgirament moral, d'aquesta perversió de valors, l'única alternativa de regeneració només pot venir de l'ètica, de la recuperació de l'ètica a la política. Per això dic que em vaig equivocar en la forma, com a conseller en cap, però no en el fons, com a secretari general del meu partit. Per això Esquerra no ha incomplert cap pacte de govern, simplement, perquè en qüestions no acordades, no incloses en el Pacte, cada partit té dret a la seva pròpia política, i cal reconèixer sense embuts que els partits integrants del Govern no mantenim exactament les mateixes posicions a propòsit de com resoldre el conflicte basc i la qüestió de la violència, la Llei de partits, el Pacte antiterrorista o la il·legalització de Batasuna.

Per superar l'asfíxia ambiental a què ens sotmet la política del Partit Popular, caldrà, però, que el PSOE es desacomplexi, sigui valent i no caigui en el parany d'acabar

competint amb el partit d'Aznar a veure qui té un programa més ambiciosament uniformitzador de la diversitat. Caldrà que tingui un discurs propi sobre Euskadi i un model propi d'estat com un espai de convivència igualitari entre pobles, cultures i llengües, un model on ser diferent no sigui un crim, on es deixin de mobilitzar hostilitats contra la pluralitat, on ningú no es vegi perseguit o obligat a renunciar a la seva identitat, on tothom pugui decidir si s'inclou en un marc més ampli i de quina manera es relaciona amb altres pobles. A Madrid, hem de parlar-hi clar, amb coratge, mantenint la capacitat de construir majories que facin possible un veritable canvi de règim, i això inclou també valentia per afrontar el conflicte basc i el tema de la violència.

Tots els processos de pau tenen unes etapes prèvies de prenegociació, que de vegades duren molts anys, en les quals diverses persones o institucions exploren amb els actors armats les possibilitats d'obrir un diàleg i una negociació que posi fi a la violència. Aquests acostaments es fan amb discreció, sense pretendre solucions immediates ni interessos particulars, amb la consciència que els resultats poden tardar a venir, si és que donen profit algun dia. Però que sigui difícil no ha d'impedir que s'intenti tantes i tantes vegades com calgui. Que un grup armat estigui en les llistes de grups terroristes dels Estats Units, de la Unió Europea, no hauria d'impedir els esforços per posar fi a la violència mitjançant un diàleg; així s'està intentant ara a Colòmbia amb les guerrilles i els paramilitars, a Filipines amb l'NPA, a Palestina, amb els grups radicals, al Nepal amb els maoistes, a Sri Lanka amb els tàmlis i a Uganda amb l'LRA. Tots aquests acostaments reben suports de Nacions Unides, de la Unió Europea, perquè sempre és millor intentar obrir camins de diàleg que condueixin a la fi de la violència, que quedar-se d'espectadors passius davant dinàmiques destructives.

No es negocia ni s'intenta fer canviar els amics, sinó els enemics, la gent que no ens agrada perquè practica la violència per convertir en realitat el seu model de societat o bé el seu projecte de país. Ja ho va dir en aquest mateix recinte del Parlament el bisbe sud-africà Desmond Tutu, primera medalla d'or d'aquesta cambra: «La pau es fa amb l'enemic», i tots, tots, tots sense excepció, vam aplaudir-lo amb entusiasme.

Però cal que hi hagi persones disposades a fer aquest difícil, arriscat, perillós exercici d'intentar obrir possibilitats, com ho ha fet gent de la Comunitat de Sant Egidi a Moçambic, de la Creu Roja a Sri Lanka, o bé de l'Església catòlica a Colòmbia i a Irlanda del Nord.

En els processos d'intermediació hi ha diferents rols i funcions que s'han de posar en marxa. Diferents persones han de jugar diferents papers: unes generen idees, altres faciliten els diàlegs, altres fan de convocants i altres exploren. Les que exploren són les que actuen en primer lloc, perquè el seu propòsit no és altre que veure les possibilitats que s'iniciï un procés que pugui portar a la pau. D'aquesta exploració inicial, tots els governs espanyols que han parlat amb ETA, que han explorat ETA, que són tots els governs de tots els colors, n'han dit «prendre la temperatura a ETA», i, de fet, és bo de recordar que la hi han presa de manera repetida i continuada a Europa, a l'Àfrica, i també a Amèrica. I ben

fet que han fet, perquè aquesta és la seva obligació: preservar la vida, els béns i les llibertats de tots els ciutadans a través de l'acció eficient, professional i sovint abnegada dels cossos de seguretat, a risc de la pròpia vida.

Aquesta tasca, la fan els governs. Però, si no la fan, cal que des d'altres instàncies polítiques, socials, acadèmiques, religioses, culturals o cíviques es prenguin iniciatives. Perquè, si ningú no es belluga, res no canvia.

En la meitat dels conflictes que hi ha avui dia al món, on hi ha presència de grups armats actius, existeixen també negociacions per intentar aconseguir la pau. Cap d'aquests processos de pau no és ni ha estat mai fàcil ni planer. I, si tenim l'obligació moral, ètica, d'ajudar que aquestes negociacions vagin pel bon camí, tenim el deure cívic de fer possible que, en els casos on no hi ha cap tipus de negociació, puguem contribuir, ajudar, posar el nostre gra de sorra perquè s'acabi la violència. Parlar de com fer possible això no és claudicar ni cedir, sinó una obligació per a qui, per les raons que sigui, té la possibilitat d'utilitzar la paraula i les idees per argumentar la necessitat de posar fi a l'ús de les armes i donar lloc al contrast de les idees a través del joc polític.

Això és el que, modestament, vaig intentar fer parlant amb ETA; com ja havia fet a començaments de la dècada anterior parlant amb Terra Lliure. Perquè vaig ser jo qui va parlar amb aquesta organització armada catalana, per primer cop, amb l'objectiu d'aconseguir que no continués la seva activitat violenta. I hi vaig parlar també una segona vegada. I fetes ja aquestes exploracions, presa la temperatura de Terra Lliure, va ser quan vam entrar en contacte amb el Govern.

A partir d'aquell moment, els interlocutors van tenir enllaç directe amb el delegat del Govern de l'Estat a Catalunya. El punt de trobada de les reunions va ser el domicili particular d'un polític català de la resistència antifranquista, malauradament ja desaparegut. I, durant la negociació, en cap moment el Govern va ordenar que hi hagués cap interferència policial. I el Ministeri de l'Interior va confirmar públicament els contactes. I el Ministeri de Justícia va autoritzar els interlocutors a visitar totes les presons en les quals hi havia interns de Terra Lliure, facilitant les entrevistes amb els presos, a través dels directors dels centres penitenciaris, en les dependències més adequades i amb llibertat d'horaris i de temps de conversa, amb respecte a la nostra privacitat.

És així que vaig recórrer un itinerari de presons: Alcalá - Meco, Carabanchel, Guadalajara, Saragossa. En cap moment, ni jo ni els que m'acompanyaven no vam ser inculcats ni processats, ni interferida la nostra gestió. Gràcies a aquelles gestions, Terra Lliure forma part del passat, i la seva violència ja no pertany al nostre paisatge.

Vaig fer mal fet, en aquell moment, propiciant el diàleg i plantejant la via política i pacífica com a única forma de resoldre els problemes polítics? He de penedir-me'n?, he de demanar perdó?, he de reconèixer que va ser un error la meua intervenció en aquell moment, gràcies a la qual el terrorisme català ja pertany al passat? És que hi ha algú que pugui no estar satisfet per l'eliminació de la violència al nostre país? Algú enyora el terrorisme? A algú li sap greu que ja no existeixi Terra Lliure? És

bo per a Catalunya que no hi hagi atemptats, o no és bo? Com es pensa algú que es va resoldre aquella situació, sinó parlant, negociant, dialogant? I no una vegada, ni dues, sinó moltes, i moltes més.

No ho dic perquè ningú m'ho agraeixi, ni a mi ni a Esquerra ni a ningú. Es va fer per convicció, perquè es creia aleshores i es creu ara, com sempre s'ho ha cregut el meu partit, i en nom del meu partit. Tan sols ho recordo perquè si aquelles gestions no s'haguessin produït, probablement la poca o molta violència de Terra Lliure hauria continuat i hauríem hagut de lamentar qualsevol dels estralls, sempre dolorosos, causats per l'activitat terrorista. Avui és aigua passada i ja no ens en recordem.

Però deixin-me preguntar en veu alta, senyor president, senyores i senyors diputats, què hauria passat si fa catorze anys el Govern espanyol hagués interceptat la primera de les reunions, la primera de totes, la de l'exploració inicial, la presa de contactes en territori de l'Estat francès, i l'hagués esbombat a bombo i platerets amb tota la demagogia d'aprofitament electoralista del terrorisme amb què ara s'ha fet. Què hauria passat? Doncs que els interessos polítics de partit, purament de partit, no d'Estat, no democràtics, totalment per sobre de l'activitat dels serveis de seguretat, utilitzant el treball d'aquests en benefici propi, de partit, i no de la fi del terrorisme, haurien allargat per més temps, probablement, la violència a Catalunya. Això és el que hauria passat, i no una altra cosa.

El nostre país no vol violència. La societat catalana rebutja el terrorisme. Nosaltres estimem la pau i la paraula, i estem convençuts que parlant la gent s'entén, com assegura la dita popular. Per això van revoltar-se les nostres consciències de membres d'un poble digne, després de l'onada d'atemptats sagnants d'ETA a Catalunya, entre les víctimes dels quals figurava Ernest Lluch, un home partidari del diàleg, la pau i la llibertat. És per això que des d'Esquerra Republicana vam promoure el Manifest pel diàleg, la pau i la llibertat, signat per milers de persones.

Allò no podia continuar, allò no podia ser, allò feia revoltar el més íntim de les nostres conviccions. No ens podíem conformar condemnant els atemptats, assistint als funerals de les víctimes, solidaritzant-nos amb les famílies, anant a manifestacions de rebuig del terrorisme. Havíem d'intentar fer alguna cosa més perquè aquella bogeria s'acabés.

Vam parlar amb representants de diferents partits i entitats basques, però també amb persones de criteri acreditat d'altres indrets de l'Estat, i tots –tots– ens van aconsellar que si l'oportunitat de parlar amb ETA sortia, que no la desaprofitéssim. I, quan l'oportunitat va arribar, la vam aprofitar. Què havia d'haver fet? Dir «no» a la simple possibilitat, per remota que fos, que s'obris un escletxa de la porta que necessitem que s'obri a l'esperança d'eradicar la violència?

No ho vam fer. Hi vam anar i vam fer l'únic que sabem fer, potser malament: parlar. Parlar amb l'autoritat moral de ser un partit democràtic, el més antic de la política catalana, un partit que vol la independència del nostre país en el marc europeu i que la vol per l'única via que

la volem els demòcrates: per la via pacífica, a les urnes. Si la gent la vol, si la majoria la vol, un dia la tindrem; però no la tindrem mai si els nostres compatriotes no la reclamen políticament i fan valer els seus drets com a poble.

Sempre hem acatat, com ara fem i farem, la voluntat de la majoria, perquè cap projecte de nació no pot construir-se sobre una base de cadàvers, sobre el dolor, sobre el patiment de les víctimes de la violència; només a les urnes. Guanyar les consciències és guanyar la batalla de les idees, és convèncer. Guanyar per la por, el terror o la força no és una victòria, sinó una imposició.

Per aquesta via, Esquerra ha anat creixent, elecció rere elecció, i això és el que vam explicar. No vam demanar res. No vam donar el nostre suport a un document favorable a l'autodeterminació dels pobles però que, alhora, reconeixia totes les formes de lluita, perquè nosaltres només en reconeixem una de sola: la política; cap més. No vam descobrir sobtadament el valor del dret a l'autodeterminació, ni ens vam convertir en independentistes en el transcurs de la reunió. Ja n'èrem d'abans, de fa molts anys, de quan alguns èrem a la presó per defensar la llibertat i Catalunya i altres eren ministres de Franco o admiradors de José Antonio.

A cadascú, doncs, el seu. Cadascú té la història que té, i jo tinc la meua. I sempre, sempre, sempre he rebutjat i rebutjaré la violència, totes les violències, sigui quin sigui el pretext amb què s'utilitzi. No tenim cap comprensió pel terrorisme, ni cap justificació, ni cap complicitat. He dit milers de vegades que cap causa, per noble que sigui, no val una vida humana, ni tan sols una sola gota de sang. Ni s'ho val la unitat d'Espanya, ni la independència d'Euskadi o la de Catalunya. Mai no em va passar pel cap que en una sola reunió, només amb els modestos i humils raonaments polítics que vaig ser capaç de posar sobre la taula en la reunió amb ETA, aquesta canviés de criteri de forma immediata i deixés l'ús de les armes per l'ús de la paraula. Sé que tan sols hi vaig aportar un mínuscul gra de sorra, un de sol; però també sé que no hi hauria desert sense sorra, sense la suma de tots els grans de sorra.

Em pregunto què hauria passat si, en tornar de la reunió, ETA hagués anunciat, com jo desitjo, vull i reclamo, una treva. Aleshores, potser, totes les acusacions d'ingenuïtat, d'error, d'irresponsabilitat o, el més sorprenent, de ganes de protagonisme s'haurien convertit a l'instant en una altra cosa. Vostès creuen que algú s'arrisca a anar a una cita així per ambició? Ambició de què?

En fi, no ho vaig aconseguir, però valia la pena intentar-ho. Hi vaig anar a petició d'ETA, i vaig fer-ho convençut que potser podríem conèixer directament l'anunci d'una treva parcial o tal vegada definitiva. Només uns dies abans de la cita, ETA feia públic un comunicat en què podia entendre's que s'anava en aquesta direcció, i el mateix s'intuïa en els cercles polítics i sindicals del País Basc. Era una possibilitat que es flairava en l'ambient, els comentaris, els rumors, les sospites; era una esperança. La nova situació política al nostre país, el paper d'Esquerra, el creixement electoral del independentisme provocaven interès per explorar camins polítics de resolució del conflicte a través del diàleg. I no

volíem que ningú pogués dir mai que havíem rebutjat l'oportunitat de parlar.

No sóc una persona valenta. Sóc una persona amb conviccions a les quals no penso renunciar i que, sobretot, s'estima la vida. Per això sé que no hi ha res superior a una vida humana. Prefereixo salvar una vida humana, una de sola, que treure un gran resultat electoral. Com deia un lector recentment en una carta en un diari: «A alguns només els interessa seguir aconseguint més vots, encara que això signifiqui no fer cap esforç per salvar la vida d'un innocent.» I, si no, que ho diguin alguns dels que hi han perdut un familiar o un amic, en atemptat terrorista, si no sagnarien perquè els retornessin aquesta pèrdua, a canvi que algun polític s'hagués jugat el coll uns mesos abans intentant aconseguir una treva.

Per això em sento tan a prop de les víctimes del terrorisme i del dolor dels seus familiars. Per això no vull més morts d'ETA, més víctimes d'ETA, més atemptats d'ETA, ni al meu país ni enlloc: ni a Barcelona, ni al País Basc, ni a Madrid, ni enlloc. No vull més víctimes innocents. No vull que ningú sigui perseguit perquè la seva professió el fa anar uniformat o per les seves idees. I jo tampoc no vull ser-ne per les meves. No fem demagògia electoral amb el sofriment ni posem geografia al dolor.

No és cert, doncs, que el tema ETA no ens afecti com a catalans pel fet que, d'ençà de fa ja tres anys, no hem hagut de lamentar-ne cap atemptat. I tant que ens afecta! Passi on passi, sigui quina sigui la víctima, ens afecta com a persones i ens perjudica com a poble. Perquè eliminar una vida no resol cap problema, en crea. Crea sofriment i dolor. Matar en nom dels drets d'un poble és, de fet, anar matant els drets de tots els pobles; també del nostre. Cometre atemptats terroristes és donar pretextos als que no en necessiten gaires per retallar les llibertats i pintar tot el paisatge amb el color únic del pensament únic.

El conflicte basc té una transcendència enorme sobre Catalunya. Primer, per les possibles víctimes que hem d'intentar evitar a qualsevol preu, i després, perquè la situació basca impregna tot el model d'Estat present i futur. Serà molt difícil plantejar una nova idea d'Estat des de Catalunya, més democràtic, més plural, més respectuós amb la diversitat de pobles i cultures que l'integren, amb aquest conflicte vigent. I aquest era i és un dels objectius del Govern de Catalunya, una proposta catalana per la convivència democràtica i el respecte a la diferència a tot l'Estat.

El respecte absolut per les víctimes ha de començar per no situar-les en el debat electoral i no fer-les servir amb finalitats d'egoisme partidista, com s'ha fet ara, fent esclatar la notícia de la reunió el mateix dia que hi ha a Madrid el Congrés de Victimes del Terrorisme, amb uns procediments barroers que utilitzen la fragilitat dels sentiments per reforçar la bossa de vots, amb una estratègia que prioritza el benefici electoral sense més, abans que la fi de la violència, i que s'aprofita del treball dels cossos de seguretat no per obtenir la pau, sinó la permanència en el poder.

A Irlanda, la pau va tenir un dels seus pilars en establir reunions conjuntes de víctimes de l'IRA i dels parami-

litars unionistes, sense focus, sense congressos. Voltaire va escriure: «Contra la idea de la violència, la violència de la idea.» Hem de reivindicar la paraula i el diàleg com a eina d'entesa humana, social i política. I molt més en aquests temps bèl·lics i d'intolerància. El poeta Joan Maragall va fer-ho en el seu *Elogi de la paraula*, en uns temps igualment difícils –la Setmana Tràgica–, en sintonia amb els quals va signar també el valent article «La ciutat del perdó», en relació amb la criminalització de Ferrer i Guàrdia. En aquell article, Maragall no treu en cap moment la responsabilitat criminal dels anarquistes, però la mira amb cims més alts. Madrid exigia mà dura; Maragall demanava perdó i defensava la paraula.

Hem de rescatar el valor del diàleg sense exclusions, fins i tot quan ens comporta risc personal, polític. No fer-ho i triar dreceres més fàcils, més còmodes, és covard i comporta la persistència dels problemes. I, quan hi ha risc de pèrdua de vides humanes, mantenir el problema pel risc que pot suposar el diàleg posa en qüestió l'ètica. I jo prefereixo l'ètica i el diàleg, sempre, com a imperatiu moral. A més de matar-les o encongir el cor dels seus familiars, la immoralitat és jugar amb les víctimes presentant-les a les eleccions, contaminar amb l'etiqueta de terrorisme qualsevol idea que no pertanyi a la idea única que imposa el Govern de l'Estat. No es tracta de negar el diàleg, sinó de potenciar el diàleg entre estratègies diferents: enfront del «ni hablar» autoritari, alcem el «parlem-ne» democràtic. Per això estic convençut que, en el context social del nostre país i la seva cultura democràtica, si de nosaltres depengués, sí fóssim una nació sobirana, ja fa temps que hauríem resolt el problema de la violència.

Tothom sap que sense diàleg no hi haurà resolució definitiva de problemes com el basc, que s'arrosseguen d'anys i anys, amb components identitaris d'encaix no resolts en el disseny de l'Estat a gust d'una part molt important de la població. Ho diu el sentit comú i totes les enquestes ho reflecteixen: no es pot fer pagar un preu polític ni judicial per parlar.

És intolerable el linxament mediàtic a què estic sotmès pel fet d'haver parlat amb ETA, amb una ETA amb qui abans han parlat tots els governs espanyols: el de la UCD, el del PSOE i el del PP; a Algèria, a França, a Bèlgica, a Suïssa, a Cabo Verde, a la República Dominicana. I ho han fet garantint immunitat als negociadors, traient-los de les presons, traslladant-los a tercers països, directament, cara a cara. Per què a mi se'm condemna per allò que uns altres han fet abans que jo? Per què tanta i tanta i tanta hipocresia?

Han parlat amb ETA Julián Sancristobal, Rafael Vera, Manuel Ballesteros, Julen Elgorriaga, Nicolás Martín Cinto, Zarzalejos i Martí Fluxà, aquests dos, aquests dos darrers en nom i representació del Govern del Partit Popular, presidit per José María Aznar, el qual, en anunciar les converses, es va referir al *Movimiento de Liberación Vasco*, i els representants del qual en cap moment van pronunciar el mot «terrorista», amb relació a ETA, en la conferència de premsa corresponent. I tants i tants altres de partits polítics i periodistes que s'hi han acostat, hi han parlat i hi parlen. I potser també entorns de la més alta estructura d'algun estat europeu i, en fi,

deixem-ho aquí. Sospito que si mai se'n coneix la llista hi trobarem sorpreses. Tots els governs de l'Estat han parlat amb ETA per tractar d'evitar morts; fins i tot, Josep Tarradellas, el 12 de maig de 1978, sent president de la Generalitat de Catalunya, va reunir-se a Catalunya Nord amb el lehendakari Leizaola, el líder abertzale Telesforo Monzón –i l'aleshores màxim dirigent d'ETA–, Txomin.

Els politòlegs asseguruen que, davant d'organitzacions armades, l'estratègia de les quals compta amb un suport social superior al 5 per cent de l'electorat, la via policial tota sola és insuficient per resoldre el problema, sense que això suposí que no hagi d'actuar per perseguir les lesions i violacions dels drets dels ciutadans, començant pel més important de tots: el dret inalienable a la vida. Ho sap tothom. Ho saben a Irlanda, on el 1972 el primer ministre britànic va dur en un avió militar per negociar en secret a Londres el llavors comandant de l'IRA, Martin Mc Guinness, més endavant ministre del govern autònom, i després molts polítics irlandesos i britànics s'hi han implicat en converses personals i també abans. Ho saben a França, on el Govern té acordada una treva amb el Front d'Alliberament Nacional de Còrsega i on, per cert, Batasuna és un partit tan legal com qualsevol altre. Ho saben també, ara mateix, a l'Índia. Ho sap tothom. També ho sap el Govern espanyol, però no l'interessa extreure'n cap lliçó positiva.

El PP ha criminalitzat el problema basc en tots els casos en els quals no s'ha vist el tema des de la seva perspectiva de pensament únic. Ha abocat el nacionalisme democràtic, assetjant-lo institucionalment i mediàticament, cap a posicions cada vegada més sobiranistes i de no retorn. Ha convertit en nacionalistes bascos aquells que només eren, potser, conservadors. I ha arribat a dir, com si res, que el PNB i EA eren el mateix, perquè volien el mateix. Seguint aquest raonament no intel·lectual, sinó zoològic, com hauríem d'anomenar aquells que, com el general Franco, volen la unitat d'Espanya? Van començar criminalitzant el terrorisme nacionalista basc, van continuar amb el nacionalisme basc i, al capdavant, han acabat penalitzant tot allò que sigui basc o que ho sembli.

És aquesta estratègia d'intolerància, de miopia, de provocació innecessària, com certes maniobres militars que no van acabar malament, perquè Déu no va voler, és això, al costat de la violència d'ETA, allò que ha anat radicalitzant la situació política al País Basc. Han convertit el president Atutxa en enemic, ell, que era l'home que més se l'havia jugat per ser portaveu de la necessitat de posar fi a la lluita armada. Han amargat la vida a l'alcalde Odón Elorza; han practicat la política de terra cremada; han perseguit tothom que no pensés com ells..., en una mena d'empestats; han fet una apropiació indeguda de l'Estat, dels cossos i forces de seguretat, de la democràcia i d'un poder judicial que voldrien controlar en la seva totalitat. Han fet tot això i més a Euskadi, i ara volen que Catalunya sigui també un carreró sense sortida; doncs, no ho aconseguiran, no els deixarem que ho facin.

Han volgut donar una imatge de mi totalment falsa. Jo només volia parlar de bona fe, des de conviccions profundes. Jo que vaig poder dialogar, vaig fer-ho. I això

ha estat aprofitat per anar contra mi, contra Esquerra, però, sobretot, contra el Govern de la Generalitat de Catalunya i contra el PSOE, a Espanya. Però Catalunya no ha entrat, no entrarà en la crispació que vol el Govern d'Espanya, perquè nosaltres «no som d'eixe món», com cantava Raimon: la crispació, l'enfrontament, la criminalització i la desqualificació, terrenys on se senten còmodes. En canvi, hi ha qui se sent incòmode en el debat ideològic, en la conversa, en la verbalització, en la paraula, en definitiva. Si fins ara la distància espiritual entre Catalunya i Espanya ja era prou important, aquests dies, gràcies a les manipulacions més barroeres expressades en certes tertúlies, certs diaris, certes televisions, certs polítics, la distància s'ha eixamplat, i qui sap si potser s'ha fet, ja, insalvable.

Aquesta és l'Espanya que deixa Aznar. Catalunya, feliçment, és una altra cosa. Sempre hem estat un país pacífic i ample de mires, hem parlat amb tothom i seguirem fent-ho, no debades som dipositaris d'aquell primer parlament europeu a què es referia el mestre Pau Casals a les Nacions Unides. Criminalitzen el Govern de Catalunya a partir de la presència de l'independentisme pacífic d'Esquerra, evitant el debat polític i anat a la desqualificació. És clar que defensem el dret a la independència de Catalunya! I el defensem democràticament! Com volen que el defensem, si no? D'una altra manera? Doncs, si ho volen d'una altra manera, digui'ns-ho, que no ho farem!

Parlar amb ETA per intentar evitar morts mai no pot ser dolent. Ho reivindico amb el cap ben alt, admetent, com ja he fet, que no ha estat oportú ni en la forma ni en el moment. Denunciar contactes amb ETA quan n'han tingut tots els governs, també el PP, és hipòcrita. Caldria preguntar al Govern espanyol, què és més greu: parlar amb la direcció d'ETA amb la voluntat de salvar vides, ni que sigui una de sola, una sola, una sola vida, o no donar ordres de detenció, si, com sembla, es té perfectament localitzada aquesta direcció?

En fi, a què ve ara tot aquest gran muntatge de persecució pública? Doncs, al simple fet que hi ha eleccions i hi ha també qui no té escrúpols de fer servir qualsevol procediment per guanyar-les. Però no ens enganyen ni el catalans ni els bascos ni els tants i tants espanyols demòcrates que n'estan més que farts d'un govern així i que no es resignen a tenir-lo per més temps. Em refereixo als prop de deu mil signants, amb tan sols tres dies, d'un manifest de suport; a les entitats que avalen el diàleg com a mètode; als demòcrates que fan el mateix des de Madrid; al periodista Gorka Landaburu, víctima d'ETA, que em dona ànims mentre defensa un acord entre els partits bascos i un diàleg final amb ETA per posar fi a la violència; a la diputada socialista Gemma Zabaleta, amenaçada per ETA, que m'envia la seva solidaritat i em recorda que és tan esperançador el camí polític començat a Catalunya que per això ara van per nosaltres, i a tanta i tanta gent de bona voluntat que vol viure en pau i en llibertat.

M'he equivocat en la forma, jo no crec que m'hagi equivocat en el fons. La gent que no vol veure segrestada la discrepància, condemnat el diàleg, perseguida la diferència, estic convençut que em comprèn. La gent que creiem que per fer mal ja hi ha les pistoles i que per fer

bé només tenim la paraula; no la fem callar, no condemnem els que parlen.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Els grups parlamentaris volen fer una interrupció? (*Pausa.*) Doncs, farem una breu..., o no cal? (*Veus de fons.*) No cal? (*Pausa.*) Doncs, molt bé. Per tant, prosseguirem amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, i l'ordre d'intervenció, com abans, serà de major a menor.

Per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

El Sr. Duran i Lleida

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, en primer lloc, voldria reprendre el sentit de la intervenció que ha fet el portaveu de Convergència i Unió en la part prèvia d'aquesta compareixença, més enllà del criteri que pugui tenir el Govern, al qual sembla que s'ha consultat, jurídic, sobre la validesa de la condició de conseller o no. És evident que els actes per tal que siguin, des d'aquesta perspectiva, legals requereixen la formalització de la presa de possessió.

Vull recordar que –i tots els diputades i diputats ho entendran– el president de la Generalitat no va ser president de la Generalitat a partir del moment de la seva publicació en el *Butlletí Oficial* o en el *Diari Oficial de la Generalitat*. El perfeccionament de la norma exigeix l'acte de presa i possessió, i el president de la Generalitat va ser president després de la seva presa de possessió al Palau de Sant Jordi, un dissabte que no en recordo el dia, no abans.

Per tant, amb molt de gust debatrem la intervenció del senyor Carod-Rovira, el que suposo que després hi haurà algun mecanisme per confirmar la seva condició de conseller, tot i que el president de la Generalitat m'ha semblat anunciar que aquesta tarda dimetia les seves responsabilitats; però, en qualsevol dels casos, el que ens interessa és el fons d'aquest debat. I, per tant, amb molt de gust, doncs, participarem des de Convergència i Unió a l'hora d'expressar les nostres opinions al voltant d'aquest debat.

Em permetrà, des de l'afecte, que li digui, al senyor Carod-Rovira, que és inacceptable la seva demagogia en aquesta intervenció. Inacceptable. I ho va ser també la de la seva intervenció dimarts a la tarda, però no estic per judicar, aquí, a la cambra, el que són intervencions fora de la cambra, sinó, en tot cas, i menys com a responsable de partit, sinó les seves com a responsable del Govern de la Generalitat. És vergonyós que utilitzi el llenguatge que està utilitzant el senyor Carod-Rovira. És indigne que s'utilitzin pretextos per amagar una única realitat. És indigne i vergonyós que es presenti com una víctima d'un conjunt de fets que si avui tenim necessitat d'abordar només hi ha una primera causa i principal i és el seu error polític, el seu gravíssim error polític, reconegut per tothom, també per vostè, de la seva conversa amb ETA.

No es tracta d'enganyar la gent, i està enganyant la gent. Està expressament confonent la gent, perquè està expressament, malgrat que reiteradament vostè ha dit que no es pot utilitzar electoralment el terrorisme i les víctimes del terrorisme, aquest acte d'avui, com la seva roda de premsa de dimarts, és estrictament un acte electoral. I vostè diu que no s'ha d'acudir a les eleccions amb aquesta qüestió, i, en canvi, diu que les eleccions han de ser un plebiscit –un plebiscit–, una resposta electoral al que és el debat sobre la conversa amb ETA o no conversa amb ETA.

És veritat que hi ha hagut molts governs, entre ells el del PP i el PSOE, que han negociat amb ETA. És veritat que a altres indrets del món també hi ha hagut una intervenció dels governs en el que és un procés previ de diàleg, d'exploració per arribar a la necessària pau. És veritat que tots en aquesta cambra, independentment que hagin parlat o no hagin parlat amb ETA, desitgem la fi de la violència. Tots, igual que vostè, desitgem que no hi hagi violència. Desitgem que no hi hagi cap altra vida pel camí com a conseqüència de l'acció terrorista d'ETA, tots sense excepció, s'hagi o no s'hagi parlat amb ETA, s'hagi o no s'hagi comès el greu error de parlar amb ETA amb les condicions polítiques que ara explicaré. Tots sense excepció, no vostè més que nosaltres, desitgem la pau i desitgem que no hi hagi més vides víctimes del terrorisme d'ETA i de qualsevol altre terrorisme, tots.

La meva pregunta és, amb tot el respecte, senyor Carod-Rovira, però, qui s'ha pensat que és vostè?, en el sentit següent: té sentit la intervenció d'en Hume; té sentit la intervenció del primer ministre britànic; té sentit la intervenció d'en Tarradellas, era president de la Generalitat, i vostè ho ha fet deslleialment al president de la Generalitat. Tenia sentit la intervenció del president d'Euskadi a l'exili. Té sentit que un basc intervingui en un procés de negociació amb ETA, o té sentit que un que no sigui basc intervingui si se li demana, i especialment un nacionalista català hauria de tenir en compte que qui li ho ha de demanar és el Govern basc o almenys ha de saber, el Govern basc, que està fent aquesta intervenció. I la seva ni tenia el permís, si és que l'expressió és adequada, que segurament no ho és prou, ni, en tot cas –ni en tot cas–, en tenia coneixement el Govern basc.

Per tant, és una actuació aïllada, personal, que busca simplement un protagonisme, perquè no puc creure'm, senyor Carod-Rovira, que vostè pensés, quatre dies després d'un atemptat, que era veritat que podia ser possible una proposta de treva d'ETA, i que seria vostè a qui ETA comunicaria aquesta proposta de treva. Però, què s'ha pensat que és, hi insisteixo, des de tot el respecte personal, en termes polítics? Fins i tot Gandhi, i qualsevol persona..., són molt conscients del que implicava la seva participació. Gandhi era una persona responsable; Gandhi fou una persona responsable. Vostè no ha actuat amb responsabilitat en tot aquest procés. Ha actuat molt *irresponsablement* –subratllat–, molt irresponsablement.

I no ens vulgui confondre. Aquest Parlament, malgrat intervencions d'abans i la seva, no està per judicar l'actitud del Govern espanyol, ni dels serveis d'intel·ligèn-

cia del Govern espanyol. Pot fer-ho, però el debat d'avui no és aquest. El debat d'avui no és la reacció del Govern espanyol. Sóc el primer que es va posar al costat de vostès, perquè vostès són el meu Govern. Vostès, el Govern de Catalunya, són el meu Govern. Quan l'Aznar i altres ministres van fer declaracions a partir del Govern de la Generalitat, inventant i propagant per interessos electorals del Partit Popular a Espanya una determinada actitud contra el Govern de Catalunya, jo em vaig posar al costat del Govern de Catalunya. I estic al costat del Govern de Catalunya. Però no estem jutjant en aquests moments l'actitud del Govern espanyol. Estem jutjant la seva. Estem jutjant el seu gravíssim error. I no es pot enganyar una vegada més la ciutadania; no es pot enganyar la gent.

Per tant, nosaltres critiquem l'ús que ha fet el Govern de l'Estat que, per cert, no s'enganyi, l'objectiu no és vostè, és el Partit Socialista Obrer Espanyol. No es pensi, realment, que vostè és la prioritat del Partit Popular. Ja li va bé que vostè i Esquerra Republicana tinguin uns quants diputats més a Catalunya, ja els va bé. L'objectiu és el Partit Socialista Obrer Espanyol. L'objectiu és atacar constantment el Partit Socialista Obrer Espanyol per la seva aliança amb vostè, independentista, i per pegar a la cara del senyor Rodríguez Zapatero, peguen a la seva cara.

Jo no entraré ara aquí; ja hem demanat una compareixença i una explicació per part del Govern de l'Estat si els serveis d'intel·ligència coneixien o no coneixien aquesta actuació, si són ells els que ho han filtrat o no ho han filtrat. Pot ser que n'hi hagi d'altres, jo no m'acabaria de creure'n alguna que abans s'ha expressat, però hi pot haver-hi altres qüestions. Potser no se segueix a vostè. O potser ha passat allò que passa sempre, que ETA envia després un resum de les seves converses a Batasuna, i potser, a Batasuna, hi ha hagut la capacitat dels serveis d'intel·ligència espanyols, i faran bé, de saber quins són els continguts d'aquestes converses. Potser ha succeït això. Però aquest no és el marc per discutir l'actitud del Govern espanyol. I aquest no és el marc, tot i que l'expresso, per indignar-nos profundament per les paraules, pel llenguatge –si em permet l'expressió, fa fàstic a vegades– de determinats polítics a nivell de l'Estat, i aquests dies també l'han utilitzat contra vostè.

Jo estic en aquest sentit al seu costat. I estic contra el Govern de l'Estat, contra la manipulació que ha fet el Govern del Partit Popular. Però aquí no jutgem el Govern del Partit Popular. Aquesta és una cambra catalana, i per molta espanyolització que hi hagi de la vida política catalana, aquí estem per jutjar els fets de responsables del Govern de Catalunya. I sigui o no sigui vostè conseller, en tot cas el que estem jutjant és el que ha fet en la seva condició de conseller en cap: negociar amb ETA.

El que fins ara era el cap de llista d'Esquerra Republicana a Madrid deia diumenge en una entrevista a l'*Avui*, deia diumenge: «Hi ha hagut moments en què ETA s'ha quedat reduïda a una sola persona i s'ha refet perquè tenia espai polític i capacitat d'arrelar-se.» Ara, el pla Ibarretxe ha deixat sense aire, sense discurs polític ETA. Què fa un nacionalista català –què fa un nacionalista català– parlant amb ETA quan els nacionalistes bascos,

allò que vostès tan lloen, el pla Ibarretxe, com a vostè li recorda el seu fins ara cap de llista a Madrid, ha deixat sense aire i sense discurs la banda terrorista ETA? Què hi fa? No ja el conseller en cap, què hi fa el secretari general d'Esquerra Republicana? Què hi fa, per tant, un polític nacionalista com vostè és parlant amb una banda terrorista que no té aire, que no té oxigen, perquè el pla Ibarretxe, el debat polític conduït pels nacionalistes bascos, que no saben res de la seva entrevista, els l'ha tret aquests darrers temps? Aquesta és l'actuació que hem de valorar en aquesta cambra.

I hem de dir que hi ha una manipulació. Vostè critica el senyor Aznar, i jo estic al seu costat, pel maniqueisme –bons o dolents, blancs o negres, no hi ha grisos–, però vostè està fent exactament el mateix, vostè està emplaçant la societat catalana a les properes eleccions per dividir-ho entre uns i els altres, i no es tracta d'emplaçar la societat catalana perquè digui si valora positivament o no el seu error.

Aquesta és una qüestió seva, per tant, no és de la societat catalana. No es pot plantejar un plebiscit –això és propi d'una actitud populista, més propi d'altres sistemes, no de democràtics com el nostre– per fer un dèficit que vostè ha aportat en aquests moments a la vida política catalana, que comporta que arreu –arreu, i ho remarco–, arreu del món es parli negativament de nosaltres. Mai el nacionalisme català havia estat tan barrejat amb ETA com està en aquests moments en la premsa internacional, mai –mai. I no parlem de la Unió Europea, de suport a programes o, en tot cas, a processos de negociació, perquè la Unió Europea no dóna suport a cap procés de negociació, i menys al seu!, perquè el seu no és un procés de negociació, ni un procés d'exploració, és purament anar allà a parlar després de tres anys d'haver-los demanat aquella entrevista.

Només que hagués parlat amb mi, perquè sap que tinc algun coneixement del que passa al País Basc, li hauria dit que no hauriem considerat oportú, ni el Govern basc, ni els nacionalistes bascos, d'anar a parlar amb ETA. Perquè una altra persona també, i segurament vostè ho sap, ha tingut temptació de parlar amb ETA, i portava a la seva butxaca una carta d'ETA, i jo sóc dels que li van dir: «No et posis pel mig, qui ha de portar en tot cas la relació amb ETA és el Govern basc, i no tu.»

Per tant, senyor Carod, no és d'això del que ha de retre compte, si el Govern espanyol ha actuat correctament o no correctament. Vostè del que ha de retre compte és que gràcies a la seva actitud hi ha hagut una crisi profunda del Govern de la Generalitat, que gràcies a la seva actitud hi ha un afebliment de l'autoritat del president de la Generalitat de Catalunya, que gràcies a la seva actitud avui a Catalunya en lloc de parlar del complement de pensions o en lloc de parlar de la immigració o de les víctimes en carretera estem parlant, espanyolitzant la vida política, d'ETA, que estem «basquitant» la política catalana, que estem portant-la a una confrontació que no ens portarà enlloc.

Per tant, del que es tracta el dia 14, ja que vostè ho planteja en termes electorals, no és de donar suport o no a la seva iniciativa, sinó si el país vol continuar defensant un model bo, el model de la convivència, el progrés i el benestar que ha estat el model de Convergència i Unió,

o vol anar per allà on el vol portar vostè, que sempre, històricament, ha portat mals resultats al nostre país. Aquest és el pronunciament que ha de fer, en tot cas, el ciutadà el dia 14.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula seguidament, per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Honorable conseller, sentint aquests dies els exabruptes que se li han adreçat, i òbviament no em refereixo a cap expressió emprada en aquest debat parlamentari, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi vol manifestar-li, en primer lloc, el respecte que ens mereix com a persona, com a dirigent polític i com a màxim responsable d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Estem convençuts –la seva intervenció ho subratllava– que les seves actuacions estan guiades per unes conviccions ètiques i polítiques profundament coherents amb la seva trajectòria personal. No ens afegirem, doncs, a l'intent de desqualificació personal i política, a l'intent de criminalitzar la seves idees, a l'intent de fer-lo passar pel que no és.

Vostè és un demòcrata, un home d'esquerres, un home profundament catalanista. I una persona que creu que el futur de Catalunya passa per la independència, assolida de forma democràtica i, per descomptat, pacífica. Els atacs que li fan, el que de veritat persegueixen és acabar amb el Govern presidit per Pasqual Maragall; el que de veritat es pretén és afavorir una nova majoria absoluta del PP, o una majoria relativa del PP que trobi el suport dels seus antics socis. Per tant, els atacs contra vostè tenen un objectiu que va molt més enllà.

Dit això, honorable conseller, des del Grup socialista hem de manifestar que la seva iniciativa personal d'entrevistar-se amb la direcció de l'organització terrorista ETA va ser un error gravíssim. Ho hem dit en públic i crec que és convenient que reitem aquesta qualificació avui en seu parlamentària. Un error gravíssim per no calibrar que és impossible separar la seva funció de secretari general d'Esquerra Republicana de la responsabilitat de conseller en cap que ostentava en el moment de l'entrevista.

Vostè no hauria d'haver emprès mai una iniciativa que pogués comprometre el Govern de Catalunya sense consultar-ho amb el president de la Generalitat. I menys encara una iniciativa d'una transcendència política tan enorme com la d'entrevistar-se amb la direcció d'ETA.

Perquè, honorable conseller, vostè representa el Govern de Catalunya, i es deu a tots els catalans i catalanes, no sols als militants del seu partit. I això pot, de vegades, limitar la seva capacitat d'actuació política. Coses que el secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya podria fer o plantejar-se de fer, no les pot fer el conseller en cap de la Generalitat de Catalunya. Vostè, de for-

ma involuntària, ha compromès el Govern. I això és greu, vostè mateix ho ha acceptat.

Però, honorable conseller, nosaltres no sols creiem que la seva iniciativa ha estat un error per haver estat protagonitzada per un alt responsable del Govern de Catalunya; nosaltres no compartim el plantejament de fons que hi ha al darrere de la seva iniciativa.

Honorable conseller, cap iniciativa unilateral de partit no pot contribuir eficaçment a acabar amb la violència criminal d'ETA. Dialogar amb ETA en aquests moments suposa donar alè a una organització que no sols està sensiblement afeblida, sinó que ha demostrat a bastament la seva incapacitat per acabar la seva activitat terrorista. ETA no sap ni vol deixar les armes. No vol que els bascos puguin decidir lliurement res. ETA amenaça i mata els que no comparteixen les seves idees o els que es neguen a finançar les seves activitats o els que escriuen manifestant opinions diferents de la d'ETA. ETA no pot acceptar que fa més de vint-i-cinc anys que és un obstacle per a la llibertat dels bascos. Parlant la gent s'entén, però que el secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya dialogui amb ETA no arregla res, desgraciadament. Ni Catalunya és el País Basc, ni Terra Lliure és ETA; vostè no representava ni el Govern basc ni el Govern espanyol ni els partits que els donen suport, o almenys així ho entenem.

Sabem, honorable conseller, que les nostres posicions no coincideixen amb les seves en aquest terreny. Compartim l'objectiu de la pau però no coincidim en com aconseguir-ho. I li ho diré: no passa res; no passa res perquè fins i tot dins d'un mateix partit poden haver-hi enfocaments polítics diferents sobre la qüestió. Vostè esmentava l'article de suport, i suposo que també carta, de la meua companya Gema Zabaleta, a qui apreciem i estimem, com hem conegut també avui un article d'un altre company de partit, que també apreciem i estimem, Eduardo Madina, amb una opinió contrària. Amb això el que vull dir és que és un tema suficientment controvertit com perquè justifiqui no sols discrepàncies de partit a partit, sinó també diferents enfocaments i punts de vista dins de la mateixa organització.

Nosaltres compartim amb vostè l'objectiu polític de derrotar el PP en les properes eleccions generals, però iniciatives com la seva, honorable conseller, lluny d'afeblir el PP, l'enforteixen, i això no és bo per a Catalunya. És veritat que el PP alimenta l'independentisme, però també ho és que l'independentisme alimenta el PP. I no és l'escenari polític que nosaltres desitgem.

Precisament parlava d'una cosa que crec, creiem, dolenta per al país, però hi han hagut coses molt bones per al nostre país, parlant del terrorisme basc: quan aquesta cambra va aprovar per unanimitat una moció, la Moció 55, de la sisena legislatura, sobre la violència terrorista i les mesures a adoptar per eradicar-la. En aquella Moció es refermava el compromís unànim amb la democràcia, la pau i la llibertat davant la violència terrorista i el seu menyspreu a la vida, el més fonamental dels drets humans, com vostè molt bé assenyalava en la seva intervenció. En aquella Moció unànimement afirmàvem que tot objectiu polític es pot propugnar legítimament en democràcia, però que en defensar-lo no es pot justificar mai l'ús o l'acceptació de la violència.

Vostè també ho ha assenyalat, i en això també coincideix. Reclamàvem el diàleg i la unitat de totes les forces polítiques democràtiques, com a expressió del compromís amb el dret de viure en llibertat i de condemna inequívoca dels qui maten i com a única esperança per obtenir la pau. Dèiem el febrer del 2001: «La fi de la violència ha d'ésser i és un esforç conjunt de tots els demòcrates.» Per nosaltres, el contingut d'aquella Moció segueix essent vàlid.

Vull, honorable conseller, en nom del meu Grup, agrair la seva explicació, les seves raons, les seves motivacions. Li reitero que respectem profundament la seva persona, les seves idees i el seu partit, ara i en la seva història. La història d'Esquerra Republicana, no sóc dels que creu que sempre ha estat dolenta per al país, al revés; quan molts encara no hi érem, Esquerra Republicana era un baluard de les llibertats democràtiques i nacionals d'aquest país. I malgrat les discrepàncies sobre com arribar a la pau al País Basc, li diem: són discrepàncies que no tenen per què afectar el Govern catalanista i d'esquerres. I en aquest sentit li agrairíem profundament la seva contribució a trobar una sortida política al problema creat al Govern de Catalunya a causa de la seva iniciativa.

Tant vostè com el nostre Grup estem guiats per una voluntat de servei al país que passa en aquesta etapa per l'èxit del Govern catalanista i d'esquerres. És per això, honorable conseller, que seguirem treballant plegats amb vostè per desenvolupar el programa de govern que porta la seva signatura i que sabrem superar les discrepàncies que puguin produir-se en aquest camí.

Si m'ho permet, en un to més menor, a vostè, honorable conseller, no li cal dir, com al general MacArthur, «tornaré», perquè vostè, sigui on sigui, ha de seguir sent motor d'aquest Govern, d'aquesta majoria catalanista i d'esquerres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula seguidament el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, il·lustre senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'honorable conseller ha reconegut l'error formal de no haver evitat la confusió entre les seves responsabilitats en tant que secretari general d'Esquerra i les de conseller en cap, i ha reconegut amb especial sentiment que aquest fet hagi posat en dificultats el bé més preuat que en aquests moments té Esquerra Republicana, que és l'aposta pel Govern tripartit catalanista i d'esquerres, la principal via d'avenç de la democràcia i del benestar a Catalunya, i el principal instrument per iniciar el canvi d'hegemonia en la política espanyola en mans dels intolerants i de la dreta més centralista i conservadora, contrària al progrés de les llibertats. És per això que aplaudim aquestes excuses i l'acceptació que en aquest moment ha fet de deixament transitori de responsabilitats.

Com s'ha dit, no hi ha hagut cap incompliment del pacte de govern, perquè no hi ha una sola línia en aquest sobre la qüestió terrorista. Des d'una profunda convicció i tradició democràtica dels tres partits que componen aquest pacte, hi ha legítimes i importants discrepàncies sobre el millor mètode per eradicar el terrorisme, però compartim una cosa, l'objectiu d'eliminar-lo, i aquest sí que és un objectiu compartit.

El Grup d'Esquerra comparteix, doncs, els objectius i les idees que motiven l'actuació del senyor Carod. El terrorisme, quan té una base sociològica àmplia deguda a fenòmens nacionals mal resolts, s'ha de vèncer perseguint policialment els individus que cometen els delictes i políticament, per la convicció dels ciutadans que acaben votant a les urnes i pel diàleg polític. No pot ser que el que és bo per al Sàhara no ho sigui per a Euskadi, que el que és correcte per a Palestina no ho sigui a casa nostra. El context social a Catalunya, amb institucions sobiranes, ja fa temps que hauria permès –com ha dit abans el conseller–, com en societats democràtiques avançades com la Gran Bretanya i França, d'haver trobat solucions i negociacions polítiques sense, òbviament, deixar les policials de costat.

A Catalunya, òbviament, hi ha un suport pel nostre context social a les accions que a la Gran Bretanya van fer en el seu moment Major i Blair i estan fent a França o han fet Jospin i Chirac per pacificar Còrsega.

Hi ha un ampli sector social que es concreta en els milers d'adhesions que aquests dies rep el partit en relació amb el suport que donen a l'elecció del nostre secretari general. Ni Esquerra ni Catalunya té cap especial vocació missionera. Tenim un instint d'autodefensa, en aquest cas, no volem més morts ni aquí ni arreu on hi ha els nostres parents i els veïns de la pell de brau: ni aquí ni enlloc, però tampoc volem que, amb l'excusa del terrorisme i amb l'estratègia d'allargar a Euskadi una guerra de baixa intensitat com la que definien els serveis britànics especials a l'època de la Thatcher, la dreta espanyolista més recalitrant ens limiti les llibertats personals, perquè això ens afecta a tots, no només als ciutadans d'Euskadi, també aquí, les llibertats personals, acabi amb la separació dels tres poders, imposi un control ferri dels mitjans de comunicació, públics i privats, per garantir el discurs únic que permet preservar l'hegemonia d'aquests sectors socials i econòmics que viuen –que viuen– del «cuento» de l'Espanya centralista. Aquests són els qui de fet tenen la voluntat que continuï, d'alguna manera, aquesta situació de violència endèmica al País Basc.

No volem, doncs, que ni un dia més ETA mati, i que ETA serveixi de coartada al PP per no deixar-nos parlar. Ens hauran de deixar parlar, no només amb els violents, ens hauran de deixar parlar del nou Estatut de Catalunya, ens hauran de deixar parlar del nou finançament, ens hauran de deixar parlar de la millora de les llibertats, de la pluralitat lingüística. No volem ETA, no volem ETA com a excusa del que deia abans el conseller del «ni hablar». Volem acabar amb ETA perquè arribi l'hora del «parlem-ne». ETA i la malaltissa síndrome de l'Espanya «una, grande y poco libre» és la que ens porta a aquest atzucac que permet que Madrid practiqui la deslleialtat institucional que abans he denunciat

amb governs autònoms, amb el Govern andalús, amb el Govern balear, fa quatre anys, asfixiant-lo; amb el Govern aragonès i ara amb el Govern català.

Una situació que permet incomplir sentències del Tribunal Constitucional d'una forma impune, que canvia lleis per incomplir les lleis anteriors, com hem hagut de veure en el cas de les pensions complementàries o en el cas del Forcem; situació que permet que, sense la més mínima consideració institucional, tot un president de Govern central actuï com si fos un Noriega qualsevol, amenaçant governs autònoms amb la desestabilització econòmica, sense cap mania de posar en risc el futur laboral de la població catalana, part de la qual són els centenars de milers de votants del Partit Popular, això és el que permet l'empat infinit, a part del risc de la violència, de la permanència de la violència a l'Estat, i això hi ha algú que li fa profit.

El Partit Popular vol fer caure el Govern català, no ens enganyem, perquè, a diferència d'Euskadi, aquest Govern té capacitat per influir en el canvi democràtic a l'Estat, canvi que reclamem, ja, tots, tots els demòcrates i progressistes. I per això resistirem en aquest Govern i aguantarem aquest Govern perquè ens el creiem.

Hi ha una moral invertida instal·lada en el país. El senyor Carod no ha comès cap delictes ni cap acte de mal govern, i la sanció que ha acceptat en bé de l'estabilitat del Govern és fruit d'un context moral i polític invertit on campen per lliure alguns responsables antics de terrorisme d'Estat; on campen per lliure responsables de dilapidar recursos públics, com el recent escàndol Cascos; on campen per lliure els responsables polítics de casos judicialitzats, com el cas Turisme, que ha acabat en presumpte suïcidi de qui tenia la clau de la investigació. I això sí que és una inversió moral, perquè davant d'això sembla que no hi hagi escàndol. Això és una autèntica inversió moral de valors.

En aquest context, la utilització sectària per part del Govern del Partit Popular dels recursos humans dels aparells d'estat és impròpia d'una democràcia. La permissivitat i la impunitat amb què la direcció dels serveis de l'Estat han deixat actuar terroristes perfectament controlats. El seguiment de càrrecs electes, de llarga tradició democràtica, de membres de governs autònoms va provocar fa anys la dimissió del senyor Serra, i a qualsevol país europeu provocaria la dimissió del Govern sencer.

Per això ahir mateix vam anunciar, Joan Puigcercós va anunciar que portem a la fiscalia el senyor Aznar –i, subsidiàriament, el senyor Rajoy– per presumptes delictes de descobriment i de revelació de secrets i informació relatius a la defensa de l'Estat; per l'omissió del deure d'impedir delictes o de promoure'n la persecució; per la calúnnia per imputacions de delictes amb menyspreu temerari per la veritat en matèria penal i de forma anàloga com també es pretén imputar el senyor Carod de tots aquells que, en nom del Govern, han mantingut i mantenen contactes amb els terroristes d'ETA; per vulneració de la Llei 2/2002, reguladora del control judicial del CNI, i per la vulneració de l'article 8 del Conveni europeu dels drets humans que exigeix autorització judicial per violació de domicili i secret de les comunicacions.

El Govern del Partit Popular, el senyor Aznar i el senyor Rajoy, candidat en campanya, òbviament –per això ho han filtrat–, fins fa poc que tenia aquestes responsabilitats sobre qüestions de seguretat, hauran d'informar quants i de quins polítics electes del conjunt de l'Estat, representants del poble, s'està fent un seguiment dels serveis de seguretat de l'Estat. És impossible que el cas del senyor Carod sigui únic, impossible, com ho va ser en el cas que va provocar la dimissió del senyor Serra.

Estem, senyores diputades i senyors diputats, lamentablement, en una democràcia que, a vegades, sembla de fireta, en una monarquia bananera, i, sobretot, en una gran dosi d'hipocresia general.

El senyor Mikel Albizu, *Antza*, dirigent d'ETA, que ara sembla que és un dels que s'ha entrevistat amb el senyor Carod, ho va fer també fa pocs anys, el 19 de maig del 1999, a Zuric, amb els representants del Govern del senyor José Maria Aznar. Els delegats del Govern espanyol van dir a ETA que no hi havia possibilitat de negociar l'autodeterminació i que «no venim a convèncer-los perquè deixin de ser una organització armada», paraules textuais tretes de la premsa.

Aznar va reconèixer converses el 7 de juny del 99, després d'una filtració al diari *El Mundo*, i les va justificar afirmant: «No deixaré de fer res que pugui augmentar les possibilitats de pau.» La delegació d'ETA estava formada, com he dit abans, pel senyor Albizu i per Belén González, que havia participat també en negociacions a Alger amb el Govern del PSOE.

La delegació del Govern espanyol estava formada pel senyor Zorzalejos, que sembla que també té alguna cosa a veure amb l'actualitat: secretari general de la Presidència i germà de l'actual director del diari que ha filtrat les converses del senyor Carod-Rovira. Hi havia també el senyor Arriola i el senyor Fluxà. És que a vegades sembla que no tinguem memòria!

O, per exemple, una cosa molt curiosa, el senyor portaveu del Govern de l'Estat central, senyor Zaplana, que va rebre els representants de la FARC. En el moment que se sap que aquesta notícia està penjada a una web determinada, fulminantment –i és qüestió recent, d'ahir al matí– desapareix la pàgina web on sortia retratat el senyor Zaplana entrevistant-se amb la FARC, el grup terrorista que continua matant, matant i matant a Colòmbia.

Doncs, bé, senyores diputades i senyors diputats, jo rec que la compareixença del senyor conseller és la que tocava, ha demanat les excuses corresponents, però, en canvi, s'ha refermat en l'objectiu i en la voluntat política d'acabar amb la violència; d'acabar amb la violència perquè cap idea val una vida, però d'acabar amb la violència també, sobretot, perquè deixem de viure sota el xantatge de l'Espanya única. Aquí s'ha dit abans, amenaçant els socialistes, d'haver fet un govern amb independentistes que volen marxar d'Espanya... Senyor Piqué, d'aquesta Espanya seva segur que sí, segur que sí, una Espanya respectuosa amb la pluralitat en parlem! Parlem-ne!

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Seguidament té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, del Grup Popular.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, per defensar la dignitat d'aquesta cambra, després d'aquesta increïble excursió electoralista feta només per convèncer els convençuts i per introduir un to en el llenguatge molt més lligat a les vísceres que a la raó, que és l'últim que li convé a Catalunya. Jo tornaré a la cosa que ens ha portat avui aquí, que és parlar del comportament del senyor conseller i fins ara, fa poc, conseller en cap. Gràcies.

Perquè és veritat que el senyor conseller Carod fins ara ha demostrat unes quantes coses en la seva vida política, ha demostrat que és un polític que pot obtenir bons resultats electorals –en qualsevol cas modestos, no?, però bons resultats electorals– per al seu partit; ha demostrat que és capaç, d'una manera molt clara, no?, d'aconseguir acords molt avantatjosos amb altres forces polítiques aprofitant, doncs, el seu pes en l'aritmètica parlamentària i la feblesa dels altres. Ha demostrat també que és molt capaç –i en la seva intervenció ho ha fet, no? – de tergiversar les coses i convertir els errors propis en responsabilitats dels altres, practicant el victimisme al qual estem tan acostumats al nostre país, i fent-ho amb aquest to que li pot ser molt eficaç entre els seus convençuts, no?, en aquest to, si m'ho permet –i ho dic, diguem-ne, amb constatació–, que es mou entre el sermó en to d'homilia, i, de vegades, el míting electoral directe, no? I avui vostè ha fet el primer míting de les seves eleccions, perquè ara ha decidit presentar-se a les generals, per cert, dient, ja, *a priori*, que el que vol vostè és tornar, i, per tant, dient als electors que quan vostè els expliqui què es vol fer des d'Esquerra Republicana al Parlament espanyol no serà precisament vostè qui ho portarà a terme o qui portarà les iniciatives.

Bé, fins aquí, vostè, amb totes aquestes coses, ha demostrat una tremenda eficàcia, no?, al marge de les consideracions polítiques i ètiques de moltes d'aquestes qüestions, però vostè com a governant –com a governant, i només li ha costat un mes demostrar-ho a tothom–, deixi'm que li digui, amb respecte però també com a constatació objectiva: vostè com a governant és una nullitat, una nullitat, i li explicaré per què. Perquè és que resulta que governar és una cosa complicada, si m'ho permet, jo en tinc una certa experiència, no? Exigeix rigor, exigeix seriositat, exigeix competència, exigeix sentit de la responsabilitat, i una cosa és governar i l'altra és la pancarta, no?, o l'escriadassa, com la que jo he tingut d'aguantar en arribar a aquesta cambra per part dels militants del seu partit, com si jo estigués aquí perquè sí i no perquè tinc al darrere quatre-cents mil ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Escolti'm, jo, les úniques coaccions que he rebut en aquesta societat, les he rebut de vostès i dels seus simpatitzants, de vostès i dels seus simpatitzants, i els que realment tenen coaccionades les seves llibertats al País Basc no són precisament els nacionalistes, sinó que són aquells que tenen por a dir el que pensen o que tenen por a presentar-se a les

l·listes d'un partit democràtic a les eleccions, les que siguin: municipals, autonòmiques, o generals; o aquells que pateixen per la seva vida per defensar unes determinades coses, aquells, aquests sí que tenen coaccionades les seves llibertats, i resulta que sempre estan al mateix cantó, sempre estan al mateix cantó, el cantó dels que defensen la Constitució i el marc estatutari que ara tenim.

I aquesta és la realitat i no la intentin tergiversar. Qui realment pateix un dèficit de llibertat són aquells que defensen la Constitució i els estatuts.

I deia que vostè com a governant, en molt poc temps, i realment ho ha fet..., és un rècord Guinness, no?, li ha costat poquíssims dies que això tothom ho veiés, com a governant, doncs, com li deia, és una nullitat.

Vostè ha passat per sobre de la dignitat del president de la Generalitat nomenant els consellers i fent-los públics abans que el president de la Generalitat fos investit. Escolti. I això una persona amb un mínim sentit de la responsabilitat i un mínim sentit del que és el govern i el poder això no ho pot fer, no?

No parlo de nomenaments que crec que són contraris a l'estètica democràtica, però en qualsevol cas ja sé que aquí en podríem trobar exemples a molts llocs, no?, però sí que vostès han plantejat un pols per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que evidencia d'una manera clara, sense eufemismes, la voluntat clara de controlar els mitjans institucionals.

És cert, també, que vostè ha respost a fenòmens tan complexos i difícils com la deslocalització com si estigués en una xerrada d'un cafè, sense tenir present que vostè és el conseller en cap d'un govern d'un país modern, obert i madur –i madur–, i més valdria que, en comptes d'anar amb un cotxe donant voltes i marejant-lo perquè vostè no sàpiga on va i amb qui va parlar, més valdria que hagués agafat un dia l'avió i hagués anat a veure els presidents de les multinacionals que avui s'estan plantejant deixar el país i anar en un altre lloc per veure si pot contribuir a trobar algunes solucions.

I a més a més, ho ha fet també des del Govern, i vaig assistir atònit al seu parlament del dimarts a la tarda, insultant els seus companys de coalició. Jo els demano, també, una certa dignitat als seus companys de coalició. El senyor Carod els va insultar el dimarts a la tarda, i els va dir que vostès s'agenollaven a d'altres, a diferència del que fa ell. Escolti'm, senyor Carod, amb quatre setmanes, eh!, amb quatre setmanes, i ara posarà a prova la dignitat institucional i política del Govern de Catalunya i del seu president amb aquest episodi que avui estem comentant, no?

I no desviem el debat –no desviem el debat–, avui no estem discutint la política antiterrorista. Joestic disposat a fer-ho a bastament –a bastament–, on vulgui i amb el format que vulgui, perquè crec que n'hauríem de parlar molt. Tampoc estem discutint com s'ha conegut la notícia, que també estic disposat a parlar-ne com vulgui i quan vulgui, perquè hi ha molts mecanismes pels quals aquestes notícies poden arribar als mitjans de comunicació. Ara, no vull sostreure'm a una temptació, no?, amb relació a com acabar el terrorisme. Deixi'm que li digui el següent: amb actuacions i actituds com la de vostè

avui ETA seria més forta del que és i mataria més –i mataria més–, i estaria esperançada que algú estigui disposat a donar-li contrapartides polítiques a canvi de les activitats violentes i de les activitats criminals, amb actituds i posicions com les de vostè.

Afortunadament avui ETA està afeblida, acorralada, sense esperances, gràcies, precisament, a la política anti-terrorista que s'està practicant, gràcies al pacte anti-terrorista, que li recordo que té el suport d'una immensa majoria de la cambra espanyola, conjuntament amb el Partit Socialista que, juntament el Partit Popular –com vostè sap–, representa molts i molts milions de ciutadans del nostre país, també molts i molts centenars de milers de ciutadans de Catalunya.

I avui ETA està molt més afeblida perquè Batasuna i el seu entorn està il·legalitzada, i per això també s'ha pogut arribar amb la *kale borroka*, i està molt més afeblida perquè hi ha una gran cooperació internacional. I aquest fenomen tan complex, tan difícil, de tants anys, que té involucrada tota la comunitat internacional, la Unió Europea, les Nacions Unides, tot això, que fa que tots els serveis d'intel·ligència estiguin coordinats, etcètera, tot això resulta que ara ve el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, i com si fos la mare Teresa de Calcuta creu que ho pot resoldre ell sol.

Escolti'm, senyor Carod, quina supèrbia, quina vanitat, quin egocentrisme! Com ha pogut pensar que vostè, pel seu compte, arribarà i amb bones paraules convencerà els que varen ordenar l'assassinat d'en Lluç i els que varen ordenar l'assassinat d'Hipercor, que vostè els entendre amb les seves paraules, i això no va de tendreses, això va d'eficàcia i va de saber molt bé què es porta entre mans. Escolti, i si vostè pensa d'aquesta manera, deixi'm que li digui, no sap com funcionen aquestes coses ni sap el que porta entre mans, no ho sap –no ho sap–, si no és que el que busqués fos una altra cosa. Jo no posaré en dubte la seva paraula, però hi ha gent que pot pensar que vostè el que anava a buscar eren contrapartides polítiques per al seu projecte polític, per al seu, i això també, en qualsevol cas, seria molt i molt greu.

Si gent com vostè fos més habitual, avui ETA, els seus còmplices tindrien aire. De fet, gràcies al que vostè ha fet en tenen una mica més, tindrien oxigen, i tindrien esperances que al final algú els donaria les contrapartides polítiques que ells busquen a través de les seves activitats criminals. Per tant, ja li dic que no vull rebutjar aquest debat, però no és el d'avui –no és el d'avui–; avui el debat és un altre, no?

Vostè ha fet una cosa que és inadmissible, i que crec que l'inhabilita per tenir responsabilitats de govern, avui i en el futur. I no em planteji plebiscits estranys, perquè, posats a plantejar plebiscits estranys, el poble de Catalunya, que és plural, afortunadament, s'expressa a través de les diferents forces polítiques, i vostè pot interpretar el suport que rebí la seva força política en funció del suport a la seva posició. Doncs faci el favor d'interpretar també el suport que tindran altres forces polítiques que no són favorables al que vostè ha fet. Perquè si parlem de plebiscits, aleshores parlem amb tota la complexitat que suposa un plebiscit. Si segons vostès l'enemic és el Partit Popular, després facin una lectura adequada de veure qui en aquestes eleccions

generals que vénen té més vots, si el Partit Popular de Catalunya o Esquerra Republicana.

I no val això de presentar-se a unes eleccions per salvar la cara de les persones. Les institucions són molt més importants que les persones, senyor Carod, i vostè es presenta a les generals per salvar la seva cara, la cara de vostè, simplement, perquè vostè el que vol és tornar aquí i seguir manant sobre el conjunt del tripartit, i li haig de dir que això no és èticament acceptable.

I alguns comentaris més respecte al que ha fet, perquè crec que val la pena argumentar-ho. Imagini's vostè el prestigi i la imatge internacional de Catalunya, de les seves institucions i dels seus ciutadans i, per extensió, de tots els espanyols, si la policia francesa deté, conjuntament amb els màxims *jefes* d'ETA, els màxims caps d'ETA, el conseller en cap i president de la Generalitat en funcions, i la foto i la pel·lícula és el president de la Generalitat en funcions emmanillat conjuntament amb els caps d'ETA. Vostè no hi ha pensat que això es podria produir? On hauria deixat el prestigi d'aquest país? No s'adona del que ha fet? Escolti'm, o que hagués passat encara una cosa..., perquè davant vostè no té uns angelets, no?, no tenia uns angelets com vostè coneix molt bé..., i si l'haguessin segrestat? Escolti, i si ETA hagués segrestat el president de la Generalitat? Però s'adona del que ha fet?

És una cosa tan terrible, i no em digui ara: «Escolti, jo hi anava a títol personal en nom d'Esquerra Republicana». Vostè era el conseller en cap i se suposa que president de la Generalitat en funcions. I li recordo que el president de la Generalitat, per definició de l'Estatut d'autonomia, és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, i això vol dir que s'ha de ser coherent, amb independència que si era president de la Generalitat en funcions i va sortir vostè del país, i el president de la Generalitat estava fora del país, vostè va cometre, novament, una gravíssima irresponsabilitat perquè va crear un buit de poder a Catalunya perquè no hi havia ningú que tingués la responsabilitat de presidir el seu Govern en uns moments determinats, no?

Bé, jo crec que després d'aquestes coses...

El president

Senyor Piqué, hauria d'anar acabant.

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. Vostè hauria de fer una reflexió personal. Vostè ha sotmès Catalunya als extraordinaris riscos que li acabo de comentar, i no és una pel·lícula això. Això hauria pogut succeir perfectament –hauria pogut succeir perfectament. El que sí que ha aconseguit ja és que el nom de Catalunya –el nom de Catalunya– i el nom del Govern de Catalunya estigui avui més associat al terrorisme i a ETA que mai, no? Jo ja sé que vostès volen que Catalunya vagi per la via basca. Jo no. I la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya no volem –no volem– anar per la via basca.

Nosaltres, el que volem és que Catalunya segueixi el seu propi model, la seva pròpia via, que ho faci conjuntament dins d'Espanya, que ho faci amb respecte a la convivència, a la cohesió i a la pluralitat del país, que

sigui una Catalunya perfectament arrelada i que se senti –se senti– còmoda en el conjunt d'Espanya, com jo crec que s'hi sent i que molts estan disposats a convèncer els ciutadans que això no és així i que faci el que realment ha de fer, mirar cap al futur –mirar cap al futur–, pensant en el futur de tots els ciutadans...

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

...no mirant el seu propi futur, com tinc la impressió, senyor Carod, que vostè, des d'una profunda frivolitat i una profunda irresponsabilitat, ha fet. Vostè s'ha preocupat del seu futur personal...

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

I el futur és el futur de tots. Gràcies, senyor president i dispenzi.

El president

Moltes gràcies. Té seguidament la paraula el representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta era una compareixença necessària, una compareixença, senyor Carod-Rovira, on explicar-se i donar compte a la Diputació Permanent i a la societat catalana del seu cessament, a petició pròpia, després d'un error polític important, com vam qualificar-lo des del primer moment la coalició Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i com vostè ha reconegut que va generar problemes al Govern de Catalunya.

Un error polític amb conseqüències greus, perquè no podem negar que ha generat una situació difícil al Govern, pot facilitar la campanya electoral del Partit Popular després d'anys de mala gestió, dificulta l'acció per un diàleg que compartim, però que, en primer lloc, on s'ha de donar és al País Basc. Ha donat, per la seva utilització, una imatge de Catalunya distorsionada, i han donat i han fet espanyolitzar la política catalana, i situa els problemes i les necessitats de la gent en un segon nivell.

Senyor Carod-Rovira, la responsabilitat política del que va succeir l'ha assumit. La situació difícil en què es va veure immers el Govern ha estat superada per la decidida voluntat del tripartit. I vull expressar que, pel nostre Grup Parlamentari, aquestes dues qüestions són molt rellevants. La primera, perquè en un país on mai s'assumien responsabilitats polítiques, el senyor Carod-Rovira sí que ho ha fet, i això és un exemple democràtic, i la segona perquè aquest Govern, maltractat per la dreta, catalana i espanyola, des del seu inici, en poc més de trenta hores des de la publicació de la notícia, supera

tots els obstacles, supera les pressions i ofereix unitàriament a la societat catalana la ferma decisió de tirar endavant els seus compromisos d'esquerres i catalanistes per als propers quatre anys, i això és una garantia.

Exemple democràtic i garantia de govern que fan d'aquesta compareixença, pel nostre Grup Parlamentari, el moment que es passa pàgina a la crisi. Ara, doncs, li toca al Govern continuar la feina que ens van encomanar, amb molta il·lusió i complicitats a les esquerres, la majoria dels catalans i catalanes el passat 16 de novembre i que ja està en marxa. Arribats aquí, podria posar fi a la intervenció en nom del nostre Grup Parlamentari, per l'exemple democràtic viscut i perquè ha estat garantida la continuïtat del Govern de la Generalitat presidit per Pasqual Maragall.

Però vostè, el Govern, els grups parlamentaris de la majoria i la societat catalana som conscients que el Govern del Partit Popular i els qui l'aplaudeixen, políticament i mediàticament, el que pretenien era i és tombar el Govern catalanista i d'esquerres. El PP ha utilitzat i utilitzarà per a aquest objectiu tots els recursos i totes les oportunitats, per la qual cosa vull referir-me breument a aquesta estratègia del Partit Popular.

Senyores i senyors diputats, el Govern del PP políticament juga brut. Al seu model conservador, centralista, autoritari i militarista, ara cal afegir el joc brut. És a dir, Aznar, Rajoy i el Partit Popular han demostrat que són capaços de qualsevol cosa per aconseguir rèdits electorals, i això és molt greu. Ja m'ho va avisar el meu amic i conseller del Govern basc el senyor Javier Madrazo.

És demagògic que l'error comès pel senyor Carod-Rovira l'utilitzi el PP per criminalitzar el diàleg. En tots els conflictes cal diàleg i amb ETA han parlat anteriorment d'altres. És preocupant per a la democràcia els indicis de la possible filtració d'informació reservada des de la presidència del Govern espanyol per mirar d'obtenir millors resultats electorals. És denunciable l'ús partidista i electoral del Govern de José M. Aznar, dels serveis d'intel·ligència per la seva estratègia de linxament al tripartit arran de l'entrevista de Josep-Lluís Carod-Rovira amb ETA. És una temeritat política i un menyspreu als treballadors, a les treballadores i als sindicats el que va fer ahir Aznar, el gran crispador, unint en unes declaracions i d'una tacada la situació del Govern de la Generalitat amb la situació que es viu en algunes empreses multinacionals de Catalunya, i és una irresponsabilitat i una deslleialtat envers el Govern de Catalunya.

És d'un cinisme extraordinari l'actitud del Govern del Partit Popular demanant responsabilitats polítiques quan la seva gestió en els darrers anys ha estat plena de nyaps pels quals mai ningú ha assumit responsabilitats. És evident que l'objectiu del Govern del PP és enderrocar el Govern d'esquerres i catalanista, però han fracassat i no ho han aconseguit.

Doncs bé, davant d'aquesta conducta políticament reprovable i planificada del Partit Popular, el dimarts 27 de gener a la tarda, el president de la Generalitat, el senyor Pasqual Maragall, va dir que el Govern no es doblegarà als plans de la dreta. El conseller Joan Saura va afirmar que la intenció del PP era crispar la política catalana per enfonsar el tripartit, i vostè, senyor Carod-Rovi-

ra, va manifestar que «si el PP no vol el Govern tripartit, jo vull el Govern tripartit».

Doncs bé, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa compartim plenament aquestes manifestacions fetes solemnement per vostès. Els catalans i les catalanes hem viscut de manera clara des de dilluns passat que el PP crispa la política catalana, que el Govern català no es doblega a la dreta i que el Partit Socialista, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa apostem decididament pel Govern tripartit.

Mirin, parlar i opinar per la pau i respecte a les coses que succeeixen al nostre país s'ha fet sempre. Aquest jove Govern ja està acostumat a ser el centre d'atenció a Espanya, pel que representa i pel que pot representar, però les decisions les prendrem i les prenem sobiranament a Catalunya, i no acceptarem que espanyolitzin el nostre Govern, ningú, ni els uns ni els altres, ni que es diguin Partit Popular ni que es diguin Partit Socialista Obrer Espanyol.

Acabo reiterant, en nom del nostre Grup Parlamentari, que l'error polític, reconegut pel senyor Carod-Rovira, es va superar per la decidida voluntat de continuïtat del tripartit i que, després de la compareixença, donem el tema per tancat i que el Govern de Catalunya continuarà governant; que l'acord per un govern catalanista i d'esquerres és de fons, és una aposta estratègica; que plantarem cara al joc brut del Partit Popular contra el Govern de la Generalitat, i que redoblares esforços per contribuir a guanyar des de l'esquerra el Partit Popular a les eleccions del 14 de març, per les seves polítiques socials, laborals, econòmiques, mediambientals, autonòmiques, en el terreny internacional i en el terreny de les llibertats. I constatem que la il·lusió generada pel canvi polític viscut el 16 de novembre continua molt present a la societat catalana, i afirmem que les complexitats socials amb el programa catalanista i d'esquerres pels atacs del Partit Popular viscuts abans i després d'aquest moment difícil s'han enfortit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Seguidament, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, «qui es pensa què és?», deia el senyor Duran i Lleida. Doncs el que he estat sempre: una persona amb conviccions polítiques, una persona que mai ha pretès resoldre un tema que fins ara ningú no ha resolt, ni es va resoldre en dictadura ni s'ha resolt en democràcia, però també una persona que té la convicció més absoluta que mentre, per una banda, la violència d'ETA ha estat absolutament inútil, perquè no ha aconseguit cap dels objectius que es proposava políticament, també tinc la certesa que només des de l'actuació policial i judicial, que són imprescindibles, només des d'aquí, tampoc no s'ha aconseguit de posar fi a la violència d'ETA.

Quan jo parlo amb ETA, i ho he comentat abans, tots els ambients polítics del País Basc, sí, si més no els que

jo consulto, que són pràcticament tots els partits, que jo recordi en aquests moments, excepte un, en tots és present la possibilitat d'una treva d'ETA, i tots em diuen, i m'ho diuen al llarg de tres anys: «Si mai tens oportunitat de parlar amb ETA, fes-ho.» M'ho diuen polítics, però m'ho diuen també gent que ha tingut algun pes institucional en la lluita antiterrorista en altres moments; «si mai tens possibilitats de parlar-hi, parla-hi.»

Em vull tornar a referir a aquell comunicat que va fer ETA pocs dies abans de l'entrevista que jo hi vaig tenir, on s'apuntava la possibilitat d'una treva, s'apuntava, les possibilitats hi eren. En tot cas, quedava clar que el moviment del mapa polític a Catalunya havia tingut grans repercussions d'esperança al País Basc, i en alguns sectors el fet que una formació política, com Esquerra Republicana de Catalunya, que es defineix inequívocament com a independentista, anés avançant electoralment per l'única via que hem avançat sempre, que és la via pacífica i democràtica, en alguns d'aquests sectors això havia creat grans expectatives i una gran esperança.

Jo no crec, de cap de les maneres, que ETA sigui només una cosa dels bascos. Per desgràcia, també ens afecta a nosaltres; per desgràcia, també ens afecta a nosaltres, humanament en el dolor de les víctimes, políticament perquè cada acció d'ETA, es faci on es faci, és un retrocés en les llibertats individuals i en les llibertats col·lectives.

Jo no he pretès, en cap moment, substituir ningú ni parlar en nom de ningú, i és cert que, lògicament, el Govern basc no en tenia cap coneixement. Sí que he vist després què ha dit el Govern basc: el Govern basc ha dit que tot el que es pugui fer des de qualsevol instància per aconseguir el cessament definitiu de la violència és vàlid i positiu; que qualsevol iniciativa és vàlida, independentment que porti els resultats obtinguts o no, i es lamentava que no tinguem la més mínima discreció i no estiguem donant la més mínima oportunitat als diferents contactes o iniciatives que es puguin produir, i en aquest cas el meu, assegurava que n'era un exemple notori que surt a la llum una iniciativa perfectament legítima. I, encara més, deia: «Mentre no es doni una oportunitat perquè s'estableixin contactes i aquests contactes vagin fent el seu camí, seguirem en un cercle vicí.» Això és el que deia el comunicat de la portaveu del Govern basc.

No afegiré més afirmacions a les que he fet abans. He reconegut l'error de la meva doble condició de conseller en cap i alhora de secretari general d'un partit, i sé que aquest error ha tingut conseqüències negatives per al país i per al seu Govern, òbviament, degudament utilitzades, degudament manipulades i desproporcionades, i és cert que a l'hora de prendre la decisió d'anar-hi hauria hagut de separar la meva actuació, allò que podia fer en condició de secretari general d'un partit i allò que no podia fer en la meva condició de conseller en cap d'un govern. És evident que no duia cap representació governamental, ho he sabut sempre, tampoc ho vaig pretendre mai, i és evident que les opcions més adverses a reconèixer la plurinacionalitat s'alimenten de moltes coses, de vegades potser també s'alimenten de la manca d'un discurs més valent, més agosarat, per part dels partits espanyols d'esquerres amb relació a

aquest mateix component plurinacional de l'Estat. És cert que jo vaig fer aquella afirmació que segurament el que alguns sectors haurien aplaudit és la sortida d'Esquerra del Govern, per això no en vam sortir, sinó que, al contrari, ens vam reforçar en el compromís de mantenir el Govern de Catalunya al llarg de tota la legislatura.

Deia el senyor Piqué que els nostres resultats electorals havien estat uns resultats electorals modestos, i té raó. Si parlem de les eleccions al Parlament de Catalunya, els seus encara ho van ser més. Jo sóc el primer que he dit abans que ningú –ningú– no ha de ser perseguit per les seves idees, enlloc, ni per la seva professió, i ho continuo defensant. Sincerament, que em parlin de voracitat nostra per controlar els mitjans de comunicació, quan és conegut que sempre havíem optat per un model professional independent, i quan és ben clar també el que han fet vostès al davant de Radio Televisió Espanyola..., m'estalvio comentaris.

Jo no nego cap legitimitat a cap força política, ni a la seva ni a cap, però, sobretot, vull deixar-li una cosa clara: Catalunya no vol la via basca, a Catalunya no som bascos, a Catalunya som catalans i catalanes, i ho he dit ben clar: jo no envejo el País Basc, jo no vull que Catalunya sigui com el País Basc. Precisament per això, entre altres motius, vam fer l'opció de govern que vam fer. Jo no vull que el meu país estigui condemnat a trobar-se en una situació d'una espècie de carreró sense sortida. És veritat que ETA no té oxigen, però tampoc és menys veritat que mentre l'Estat espanyol bloquegi el desenvolupament del pla Ibarretxe aquesta base social a Euskadi difícilment deixarà de créixer, per desgràcia.

He reconegut, si volen, fins i tot, no només l'error, sinó la ingenuïtat en la forma. Si us plau, l'únic que no em poden adjudicar és la pretensiositat; mai he pensat que ningú personalment, ningú, pot tenir la solució a cap problema, ni tan sols al problema basc.

Jo voldria recordar que ara se'm criminalitza a mi, des dels que hi troben defectes de forma fins al tema fonamental de fons, i el tema fonamental de fons és que això que passa aquí passa a molts llocs del món, i un problema d'aquestes característiques mai es resol només des d'una sola part, només des d'un sol contacte, només des d'una sola no ja ni formació política, sinó només des d'un sol agent negociador, mai. Ningú no té, evidentment, el monopoli de res, tampoc he pretès tenir-lo jo, ni Esquerra Republicana, però tampoc deu ser gaire legítim que a mi se'm criminalitzi per parlar amb els mateixos amb qui va parlar el seu Govern, o bé que no passi res perquè el senyor Zaplana aparegués fotografiat amb el màxims caps militars d'una organització que va causar com a mínim deu mil morts a Colòmbia.

Deia el pacte d'Ajuria Enea, signat per tots els partits polítics, que el final de la violència només seria un final dialogat, i vostè sap tan bé com jo que, amb ETA, hi ha parlat tothom. Continuarà l'acció judicial, continuarà l'acció policial, totes dues, evidentment, cada cop més efectives, necessàries, imprescindibles, perquè mai més hàgim de plànyer cap víctima, cap atemptat, cap mort d'ETA, però també sabem que al final caldrà

parlar amb els que maten perquè ho deixin de fer, i com més aviat ho fem tots hi sortirem guanyant.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula seguidament, pel Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

El Sr. Duran i Lleida

Moltes gràcies, senyor president. No, per insistir, en la mesura que les intervencions d'altres portaveus podrien fer pensar que l'interès de la cambra i l'objectiu d'aquest debat hauria de ser un altre, insistir que nosaltres no tenim cap interès a debatre avui aquí –sí que el tenim fora d'aquesta cambra i a Madrid– l'actitud del Govern de l'Estat, ni tampoc creiem que aquest hagi de ser un debat sobre l'actuació de l'actual Govern de Catalunya, ni menys d'algunes reflexions que, pel que sembla, doncs, són aportacions de l'oposició a l'oposició que permanentment es fa en aquesta cambra.

Sincerament, no tot ho ha fet bé. Jo, després d'escoltar algunes intervencions, he de felicitar el secretari general d'Esquerra Republicana perquè alguna persona no hagi estat designada conseller, tot i que segurament en tenia les seves legítimes aspiracions.

Dit això, jo voldria reflectir-li el següent. És a dir, nosaltres també som molt conscients i estem d'acord amb vostè que no són només mesures policials i polítiques les que es necessiten per acabar amb ETA; sempre hem abonat aquesta tesi, sempre –sempre. No el criminalitzem nosaltres, senyor Carod, ni el criminalitzarem mai. Quan el fiscal general de l'Estat ha dit el que ha dit, jo he dit: «Escolti'm, no té cap sentit, ni jurídic ni polític.» És la nostra opinió, però aquí no estem debatent ni l'actuació del fiscal general de l'Estat, ni la dels mitjans de comunicació, ni la dels tertulians de les ràdios de Madrid, ni estem discutint l'actuació del Govern de l'Estat, que tenim la nostra posició molt contrària a ells, indignats per paraules, ho he dit abans, però no és aquest l'àmbit per discutir-ho.

Tots els ambients del País Basc polítics estaven per la treva. Jo ja sap que he manifestat amb el somriure la discrepància sobre aquesta afirmació. Jo parlo amb ambients majoritaris; potser el senyor Otegui, que parla amb vostè, li diu que això està per aquí, però, sincerament, per què no ho fa el Govern basc, si és així? Per què no el Govern basc, que ha tingut contactes amb ETA? Per què el president del PNB, quatre dies fa, deia públicament que amb ETA no es podia pagar cap preu polític i que no calien contactes amb ETA? Per què? Però no només pel que puguin dir públicament, perquè l'important és el que diguin privadament, perquè no és prou important el que diu públicament, amic senyor conseller Carod-Rovira, el Govern basc, perquè, què vol que digui dintre d'aquest maniqueisme i d'aquesta confrontació que planteja el Govern de l'Estat i mitjans de comunicació al voltant del Govern de l'Estat? Què vol que faci el Govern del País Basc? Posar-se al costat del Govern de l'Estat? No parli íntimament amb ells i preguntí si realment, si vostè els hagués consultat, li haurien dit que sí. Per què no ho fa d'una altra manera, on es constatin

dos estils diferents? Per què no fa el que va fer el senyor Mas, dir: «Escolti'm, lehendakari, si puc ser útil, a la seva disposició.» Pública, a la llum. Després, si ha de ser útil algú de nosaltres ja ens ho diran. Per què ho ha fet així? Per què ho ha fet, en tot cas, a esquena del Govern basc? Per què, hi insisteixo, fa una cosa que no li correspon fer? ETA no és només un problema dels bascos, hi estic completament d'acord, i per això nosaltres sempre hem tingut una actitud en el que són els pactes de Madrid. El Pacte d'Ajuria Enea, vostè el recorda? El Pacte d'Ajuria Enea diu més coses. Llegeixi's tot el Pacte d'Ajuria Enea, i diu més coses, alguna de les quals contravindria l'actitud que vostè ha tingut.

I després, al llarg de la intervenció, abans, però ara no s'hi ha fet referència però vull parlar-ne, es parla molt de la pau i de les víctimes i de l'esforç per intentar la pau i que no hi hagi més víctimes. El compartim tots, n'estic convençut, els d'aquesta cambra. S'ha parlat abans d'en Lluch. Avui hi ha un article molt important a *La Vanguardia* d'una persona que s'ha citat abans, secretari general de les Joventuts Socialistes, una víctima d'ETA, partidària del diàleg, per cert –partidària del diàleg, per cert–, és molt important, en recomano la lectura –ja no cal recomanar la lectura que ell recomana del llibre d'en Primo Levi, només la lectura del seu article avui a *La Vanguardia*. Ens convé a tots llegir-la, senyor Carod, ens convé a tots, per tal que siguem molt conscients que no és la qüestió de la defensa de la vida, de la pau, que tots hi estem d'acord. Diu: «Deixi de dir que vostè treballa per la pau i per fer fora del Govern el PP, acaba de regalar-li a ETA el que necessitava amb lo moral i al PP el que necessitava amb lo electoral.» Això és el que ha estat la seva aportació? A vegades, contribucions voluntàries però apartades de l'esquema d'una negociació poden ser contraproductives al mateix objectiu, i vostè s'ha equivocat; el que havia de fer és governar Catalunya, governar Catalunya aquells dies i no anar a parlar amb ETA, perquè no servia de re, i, en tot cas, donava oxigen a una força política, tal com, hi insisteixo, diuen els principals dirigents bascos públicament. I, ho reitero, llegeixi's aquestes declaracions.

S'ha parlat d'en Lluch, aquí també en parla ell, jo no el vull utilitzar, ni en Lluch ni cap altre, perquè no sé què pensaria. En Lluch ha estat partidari del diàleg, clar que sí, però en Lluch –ho ha recordat el president de la Generalitat, per això l'evoco–, en Lluch ha estat partidari del diàleg, clar que sí, però, en Lluch, l'Otegui no l'aplaudia, en Lluch, l'Otegui l'escribassava. I ens han recordat justament un episodi on diu «ja podeu cridar però ara mateu menys», per tant, en Lluch, hi insisteixo, no se'l pot citar, i cadascú que interpreti el que vulgui, però en Lluch, no l'aplaudia l'Otegui, en Lluch, l'Otegui l'escribassava.

El president

Té la paraula el senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Sí, president, molt breument. Per assenyalar un altre element de discrepància en l'apreciació de la situació basca. Jo crec que amb el conseller Carod-Rovira estem d'acord que cal més diàleg entre els bascos i coopera-

ció entre el Govern basc i el Govern espanyol, però, en canvi, nosaltres no considerem que el pla Ibarretxe sigui una aportació positiva.

I una segona, i aquesta jo crec que més, políticament més rellevant. La crisi que s'ha produït en el si del Govern ha estat molt important, però la rapidesa i la solidesa de la solució que s'hi ha donat creiem que dona plenes garanties que podrem seguir treballant per desenvolupar un programa que ha suscitat tantes esperances.

El president

Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. És curiosa la insistència del Grup de Convergència i Unió a no voler parlar de la responsabilitat del Govern del Partit Popular en l'esclat d'aquesta qüestió. Molt curiosa, molt curiosa la seva voluntat de contribuir a l'ocultació del que, veurem com avancen els esdeveniments, no acabi essent l'*Aznargate* o el *Rajoygate*.

Em vull referir a l'incident inicial, típic de filibusterisme parlamentari, de voler negar la paraula al conseller Carod. Ni que suposant que legalment hagués tingut la raó el Grup de Convergència i Unió, que no l'ha tingut, el poble de Catalunya i aquest Parlament sobirà tenen el dret i tenien el dret a conèixer les explicacions del ciutadà i parlamentari senyor Carod. O és que vostès ens volen fer callar també?

El senyor Duran que li fan una conselleria a mida, per cert, donant explicacions i lliçons de com s'han de fer les coses a la Generalitat. El senyor Duran que ha fet un acte més de campanya electoral i acusa d'electoralisme el senyor Carod, candidat a Madrid. El senyor Duran que dona lliçons sobre el capteniment d'Esquerra en relació amb les institucions basques, el senyor Duran! Esquerra Republicana, fidel sempre, lleial des de l'època de la República, des del Govern de la Generalitat al Govern basc, lleial en els moments més delicats del Govern d'Ibarretxe, quan el Govern de la Generalitat en mans de Convergència i Unió li girava l'esquena. Els han deixat «tirats» els seus socis bascos en moltes ocasions, amb l'habitual aversió del senyor Duran en la declaració de Barcelona, o amb la manca de solidaritat del senyor Duran quan el PNB ha de deixar la Internacional Democristiana i ell continua a dintre al costat de Berlusconi i Aznar.

Senyor Duran, no sé si anava per mi, jo he entès que anava per mi, jo podria haver estat conseller, potser sí –potser sí–, de fet, vostè i alguns dels sectors monopòlics no ho volien, d'acord, però tinc les mans netes, senyor Duran, i puc mirar la cara els de casa meva. M'entén, senyor Duran?

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

I un altre dia parlarem de l'ús instrumental que vostè mateix ha fet de la conselleria de Governació i de la seva curta durada en la seva direcció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Veus de fons.)

El president

A veure, perdó, em permeten, si us plau? Senyor Felip Puig, vostè ha demanat la paraula. Per què?

El Sr. Puig i Godes

Sí, per contradiccions.

El president

Té un minut, senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies. En tot cas, per deixar ben clar que en cap moment la intenció del Grup de Convergència i Unió ha estat intentar negar la compareixença del conseller Carod-Rovira, sinó, en tot cas, posar en evidència, en primer lloc, que no s'ha tornat a prometre la fidelitat al president, suposem el perquè, i, en segon lloc, que no s'han fet les coses ben fetes, i també entenem que és coherent amb el mal govern que en aquests moments s'està portant a terme a Catalunya. *(El Sr. Duran i Lleida demana per parlar.)*

El president

Senyor Duran, vostè també ha demanat la paraula...

El Sr. Duran i Lleida

Sí, en primer lloc...

El president

Doncs, té un minut.

El Sr. Duran i Lleida

No, no anava per vostè, no l'he considerat mai amb capacitat per poder ser conseller de la Generalitat, amb tot el respecte. *(Rialles.)* Segona, no només mirar els de casa, mirar-li a vostè la cara. Vostè deu ser demòcrata, oi? Doncs, molt bé, faci el favor de respectar el poder judicial i ocupar-se d'aquells assumptes que, informats per la Sindicatura de Comptes, no estan en els jutjats, algun, per cert, pròxim al que vostè representa en tant que l'actual coalició. Per tant, sí que el miro a la cara i faci el favor de fer confiança al poder judicial. I recordi que ja una vegada vostè, públicament, en una declaració, va acusar que els diputats d'Unió, i el vam portar al notari, i vostè va rectificar immediatament. Per tant, faci el favor de fer confiança al poder judicial i a la democràcia. Si vostè és demòcrata, remeti's a la decisió del poder judicial.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, els fets són els fets i, en tot cas, el que està sota judici està sota judici, i algun dels casos últims, òbviament, han demostrat implicació política. Per tant, escol-

ti, no estem aquí ara fent la batalla perquè vostè hi insisteix. Jo li he respost.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, seguidament... *(Veus de fons.)* Senyor Duran?

El Sr. Duran i Lleida

És tanta la barroeria, senyor Huguet, es tanta, eh? No hi ha cap decisió judicial, cap ni una, aportí-la, si us plau, aportí-la. On és aquesta decisió judicial que parla de responsabilitat política? On és? I menys del meu partit –i menys del meu partit. La ignorància és molt atrevida, molt, però vostè a la ignorància hi suma altres coses. *(El Sr. Piqué i Camps demana per parlar.)*

Sí, apunti, senyor Puigercós, apunti el que vulgui, no hi ha cap decisió judicial que parli de responsabilitat política, ni una! Aportí-la demà, si us plau, aportí-la demà. Presentin als diaris demà una decisió judicial que parli de responsabilitat política a Unió Democràtica, demà la vull veure als diaris.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Amb la brevetat que exigeix el Reglament amb les rèpliques, intentaré ser molt sintètic.

Hi ha hagut una frase del senyor Carod que recollia, segons he interpretat, també una expressió de la portaveu del Govern basc, que deia: «Qualsevol iniciativa és vàlida.» Doncs, miri, jo li haig de dir que no, perquè estem parlant de la política antiterrorista. La política antiterrorista és una cosa molt seriosa, molt complicada, en què cal la coordinació internacional, la implicació molt profunda de qui té la legitimitat de tirar endavant la política antiterrorista, que són els governs, i particularment els governs de l'Estat i els organismes multilaterals en el marc de la Unió Europea i en el marc de les Nacions Unides. I aquí a Espanya aquesta política està molt ben definida per qui l'ha de definir, que és el Parlament, que amb una gran majoria té una representació de forces polítiques que tenen signat un acord, que és el Pacte per les llibertats i contra el terrorisme, que estableix tot un seguit d'actituds i de mesures orientades a anar acabant amb el fenomen terrorista, no? I si hi ha iniciatives entremig, fora d'aquest marc i al marge de qui té la responsabilitat de portar-les a terme, i són iniciatives que el que tenen com a resultat objectiu és, precisament, donar oxigen i impedir el progressiu afebliment d'una organització terrorista, aquesta iniciativa no és vàlida.

No és veritat que qualsevol cosa que es faci sigui vàlida, perquè es poden fer coses que vagin en contra dels objectius que, molt majoritàriament, la voluntat democràtica dels ciutadans espanyols, i entre ells, per tant, els catalans, ha establert. Per tant, no confonguem les coses i no ens posem en pla de dir: «Escolti, és que jo,

com que vull la pau, faig totes les coses que em diu la bona fe i la bona voluntat...». No és veritat, estem parlant d'una cosa massa seriosa. Per això abans li he dit que vostè com a governant no val, i dispensi'm, no val, perquè si no es poden entendre aquestes coses, no es poden després tenir responsabilitats de govern.

I aquestes referències al País Basc. Escolti'm, el pla Ibarretxe, no?, el pla Ibarretxe, i ho ha dit molt bé el senyor Iceta i jo ho comparteixo, no? El pla Ibarretxe, doncs, hi ha força polítiques, les més importants d'Espanya, i que tenen una gran representació parlamentària al País Basc, que pensem que el Pla Ibarretxe, doncs, no és una bona via per tirar endavant sinó tot el contrari. I celebro molt que vostè hagi fet una referència al Pacte d'Ajuria Enea perquè al Pacte d'Ajuria Enea hi érem tots. I el Pacte d'Ajuria Enea deixa de funcionar, no perquè el Partit Popular o el Partit Socialista el trenquem o el denunciem, al contrari, vam intentar que continués la seva vigència durant molt de temps. El Pacte d'Ajuria Enea es trenca a la pràctica perquè el PNB i Eusko Alkartasuna decideixen canviar de bàndol, decideixen canviar de socis i fan el Pacte d'Estella o de Lizarra, que és un pacte amb els companys, amb els còmplices, i avui sabem també que participis actius d'ETA. I, per tant, posem les responsabilitats on han d'estar i cadascú que digui el que ha de fer.

També vull fer un petit comentari sobre la qüestió prèvia que s'ha suscitat per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Home, que no serveixi de precedent, eh?, però jo vull dir que tenien raó, i això no és filibusterisme parlamentari, no? Això vol dir que els governs han de ser els primers a ser escrupolosos en el compliment de la llei, una cosa tan simple com aquesta. Perquè si després diem: «Escolti'm, com que al final aquí el que interessava és que el senyor Carod s'expliqués i per a això no cal complir la llei.» Això, que es digui des d'un grup parlamentari o des d'un govern, és una cosa realment «pasmosa», una cosa realment incomprendible. La llei s'ha de complir, i el primer obligat a complir la llei sempre és qui té la responsabilitat de l'executiu, que per això ha d'executar les lleis.

I, després, un darrer comentari sobre les actituds. Vostè, senyor Carod, diu que sempre ha pensat el mateix i ha defensat la coherència de la seva trajectòria política. Jo li respecto, però li vull fer una pregunta, pensa vostè el mateix que pensava l'any 91 quan va escriure un article públic, que era una carta oberta a ETA, que es deia «ETA, fora de Catalunya»? Li ho dic perquè li puc recordar algunes frases. Vostè deia que els pobles –en aquell article–, els pobles basc i català, com oprimits, ocupats, espoliats i esquarterats pel mateix Estat, bé, això ho pot seguir pensant i té tot el dret a pensar-ho, no?, tot i que sigui, doncs, un autèntic disbarat, no? I,

per tant, vostè pot pensar que tant el País Basc com Catalunya són dos països ocupats per una nació estrangera, vostè pot pensar totes les coses que vulgui perquè estem en democràcia. Ara, vostè acabava aquell article dient el següent: «Els bascos no sou espanyols. D'acord.» D'acord ho deia vostè, no jo, evidentment. «Però els catalans tampoc», deia vostè, no jo, evidentment. «I amb accions com aquesta no feu més que espanyolitzar Catalunya». I la frase final era: «Ara només m'atreveixo a demanar-vos que quan vulgueu atemptar contra Espanya us situeu prèviament en el mapa.» Senyor Carod, literalment repugnant.

Gràcies.

El president

Senyor Miralles...

El Sr. Miralles i Conte

Sí, molt breument. Dues coses. La primera és que, després de les dues compareixences, amb les quals s'assumeixen responsabilitats i en les quals s'ha explicat la remodelació del Govern, des del nostre Grup insistim que es tanca la situació viscuda al llarg d'aquesta setmana, però sembla que el primer Grup de l'oposició vol més, i, en aquest sentit, tornar a reiterar que la crisi ha estat resolta bé pel Govern i que s'han assumit responsabilitats polítiques.

I la segona qüestió. Nosaltres som de l'opinió que, independentment de la pressió informativa i política que s'ha viscut darrerament, el diàleg, la necessitat de trobar una sortida política i negociada al conflicte que és viu al País Basc després del cessament de la violència, és el camí, i en aquest sentit la nostra coalició seguirem apostant bàsicament des d'un diàleg que s'iniciï i es doni en el País Basc. I jo estic convençut, i amb això acabo, que la contribució que farem des d'aquest Parlament, des del Govern i des de la discussió per la reforma del nou Estatut serà una bona contribució amb positiu de cara a aquesta realitat plurinacional que té Espanya, i amb la voluntat de contribuir a fer avançar els nostres drets nacionals i perquè la gent d'aquest país pugui viure millor.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

No havent-hi més torns, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i dotze minuts.